

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 29, 2019

Nummer 29, 2019

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1454](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1456](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1448](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1480](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1482](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1485](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1477](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1455](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1452](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1481](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1476](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1474](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1410](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1472](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1458](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1459](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1362](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1473](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1470](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1478](#) 01-10-2019
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1416](#) 24-09-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1349](#) 17-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1361](#) 17-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1346](#) 17-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1355](#) 17-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1356](#) 17-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1308](#) 10-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1309](#) 10-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1306](#) 10-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1310](#) 10-09-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1136](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1143](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1145](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1157](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1081](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1082](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1146](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1098](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1100](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1071](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1162](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1135](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1144](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1142](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1079](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1150](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1158](#) 09-07-2019
[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1149](#) 09-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1072](#) 09-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1065](#) 02-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1063](#) 02-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1023](#) 02-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1058](#) 02-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1066](#) 02-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1061](#) 02-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1014](#) 25-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1017](#) 25-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1018](#) 25-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1006](#) 25-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1035](#) 25-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1036](#) 25-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:968](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:905](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:967](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:901](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:966](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:970](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:974](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:984](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:960](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:983](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:988](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:857](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:969](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:964](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:959](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:828](#) 11-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:909](#) 11-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:902](#) 11-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:900](#) 11-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:910](#) 11-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:837](#) 04-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:782](#) 04-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:841](#) 04-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:813](#) 28-05-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:723](#) 28-05-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:829](#) 28-05-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:809](#) 28-05-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:83](#) 22-01-2019

RECHTSPRAAK

Levenslange gevangenisstraf voor onder meer moord op twee jonge jongens door toebrengen van dodelijke hoeveelheid spierverslapper succinylcholine.

Het middel komt op tegen het gebruik door het hof van de constructie van ‘schakelbewijs’ bij de bewezenverklaring van zaak B.

Blijkens zijn bewijsvoering heeft het hof voor de bewezenverklaring van het in zaak B onder 1 ten laste gelegde feit (de moord op [slachtoffer 2]) mede redengevend geacht de omstandigheid dat de verdachte betrokken was bij het in zaak A onder 1 ten laste gelegde feit (de moord op [slachtoffer 1]). Het hof heeft in dat verband overwogen dat – op door het hof essentieel geachte punten – overeenkomst bestaat tussen de omstandigheden waaronder beide feiten zijn begaan. Het hof heeft in het bijzonder vastgesteld dat het overlijden van de slachtoffers in beide zaken kan worden verklaard door het toedienen van de stof succinylcholine, dat de verdachte dit in Nederland niet vrij verkrijgbare middel heeft aangeschaft en in Nederland voorhanden heeft gehad, dat de verdachte, die zich ten aanzien van beide slachtoffers heeft opgeworpen als administrateur en regelaar voor praktische en financiële zaken, een initiërende en/of sturende rol heeft gespeeld bij het sluiten van overlijdensrisicoverzekeringen op naam van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2], dat in beide gevallen kort voor het overlijden de begunstigde is gewijzigd in de persoon van de verdachte of zijn moeder en dat het slachtoffer in zaak A en het slachtoffer in zaak B ieder kort na het afsluiten van verschillende opeenvolgende overlijdensrisico-/uitvaartverzekeringen zijn overleden.

Indien voor de bewezenverklaring van een feit mede redengevend wordt geacht de – uit één of meer bewijsmiddelen blijkende – omstandigheid dat de verdachte bij één of meer andere strafbare feiten was betrokken, dient de vraag of de redengevendheid van dergelijk – in diverse varianten voorkomend – zogenoemd schakelbewijs begrijpelijk is, te worden beoordeeld in het licht van de gehele bewijsvoering (vgl. over ‘schakelbewijs’ ook HR 12 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3118).

Het hof heeft zonder schending van enige rechtsregel en niet onbegrijpelijk voor de

bewezenverklaring in zaak B (de moord op [slachtoffer 2]) mede redengevend geacht de omstandigheden waaronder de verdachte de moord op [slachtoffer 1] (zaak A) heeft begaan.

Naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.7 merkt de Hoge Raad op dat de stelling dat een schakelbewijsconstructie alleen is toegelaten indien sprake is van een sterke overeenkomst in de wijze van uitvoering van de feiten 'waarvan eerst is vastgesteld dat zij zijn begaan', geen steun vindt in het recht.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Aangezien de aan de verdachte opgelegde levenslange gevangenisstraf zich naar zijn aard niet voor vermindering leent, zal de Hoge Raad volstaan met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1455

Zaaknummer: 17/05965

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Oogmerk van uitbuiting?

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van – kort gezegd – het plegen van mensenhandel, voor zover het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte [slachtoffer], die de leeftijd van 18 jaar nog niet had bereikt, heeft vervoerd, gehuisvest en opgenomen als bedoeld in artikel 273f lid 1 aanhef en onder 2° Sr, met het ‘oogmerk van uitbuiting’.

Vooropgesteld dient te worden dat het in artikel 273f lid 1 Sr voorkomende bestanddeel ‘(oogmerk van) uitbuiting’ in de wet niet is gedefinieerd, anders dan door de opsomming in het tweede lid van een aantal vormen van uitbuiting. De vraag of – en zo ja, wanneer – sprake is van ‘uitbuiting’ in de zin van de onderhavige bepaling, is niet in algemene termen te beantwoorden, maar is sterk verweven met de omstandigheden van het geval (vgl. HR 27 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI7099, r.o. 2.6.1).

Uit de bewijsvoering blijkt dat de door het hof bewezen verklaarde gedragingen van de verdachte – bestaande uit het vervoeren, huisvesten en opnemen van [slachtoffer], die op dat moment de leeftijd van 18 jaar nog niet had bereikt – plaatsvonden in het kader van door [slachtoffer] te verrichten en verrichte seksuele handelingen met derden tegen betaling. Voorts heeft het hof vastgesteld dat de verdachte het oogmerk had om van die door [slachtoffer] met derden te verrichten en verrichte seksuele handelingen te profiteren en dat de verdachte daaruit ook daadwerkelijk voordeel heeft getrokken. Het op deze – niet onbegrijpelijke – vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte de bewezen verklaarde gedragingen heeft verricht met het ‘oogmerk van uitbuiting’ als bedoeld in artikel 273f lid 1 aanhef en onder 2° Sr, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1452

Zaaknummer: 17/05322

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en M.T. Boerlage

Advocaten: M.J.N. Vermeij

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing van herhaald gedaan verzoek om dertien getuigen te horen.

Het middel klaagt over de afwijzing van het verzoek tot het horen van getuigen, onder meer omdat het hof bij de motivering daarvan een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd.

Het hof heeft het verzoek tot het horen van de getuigen beoordeeld met toepassing van het noodzaakcriterium. In aanmerking genomen dat (i) het hoger beroep is ingesteld door het Openbaar Ministerie en (ii) de raadsvrouwte tijdig voorafgaand aan de terechtzitting de opgave van de getuigen heeft gedaan bij de advocaat-generaal en zich nadien ervan heeft vergewist dat de advocaat-generaal die opgave tijdig heeft ontvangen, had het hof – gelet op artikel 263 lid 2 en 3, 264 lid 1, 287 lid 3, 288 lid 1, 414 lid 1 en 2, en 418 lid 1 Sv – als maatstaf het verdedigingsbelang moeten aanleggen.

Mede gelet daarop en in aanmerking genomen wat de raadsvrouwte aan dat verzoek ten grondslag heeft gelegd – in de kern inhoudend dat (i) diverse onduidelijkheden bestaan met betrekking tot de vraag of (a) de door [betrokkene 2] op het terrein van transportbedrijf [A] aangewezen pallets de door de verdachte aangeboden lading betreft en, mede daarmee samenhangend, (b) het door het NFI onderzochte materiaal afkomstig is van de door de verdachte aangeboden lading, en (ii) die onduidelijkheden niet worden weggenomen door de stukken met betrekking tot de gang van zaken rond het aantreffen van en het onderzoek aan de betreffende pallets, dozen en monsters – is de volledige afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van alle in het verzoek genoemde dertien personen niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

Naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal merkt de Hoge Raad op dat de onderhavige zaak – anders dan het geval was in HR 16 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1943 – niet wordt gekenmerkt door de bijzonderheid dat de rechter in eerste aanleg heeft doen blijken dat hij een ten overstaan van een opsporingsambtenaar afgelegde, de verdachte belastende verklaring van een getuige niet betrouwbaar acht en daarom niet voor het bewijs gebruikt, en de rechter (mede) op die grond tot vrijspraak van het ten laste gelegde feit is

gekomen, terwijl de rechter in hoger beroep die verklaring wel voor het bewijs gebruikt. De in dat arrest voor dergelijke specifieke gevallen aanvaarde regel, die inhoudt dat de rechter in hoger beroep ter waarborging van de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing de redenen voor het gebruik van die verklaring dient op te geven en in het bijzonder moet vermelden op welke gronden hij de desbetreffende verklaring betrouwbaar acht, waarbij die gronden kunnen maar niet behoeven te zijn ontleend aan een verhoor van de getuige in hoger beroep, vindt in deze zaak dan ook geen toepassing.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1485

Zaaknummer: 17/05025

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Wetsartikelen: 263 Sv, 264 Sv, 287 Sv en 288 Sv

RECHTSPRAAK

Klacht dat het hof de in aanmerking genomen kosten ten onrechte niet aan de inhoud van een wettig bewijsmiddel heeft ontleend.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de in aanmerking genomen kosten ten onrechte niet aan de inhoud van wettige bewijsmiddelen heeft ontleend en dat als gevolg daarvan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd.

De rechter kan op grond van artikel 36e lid 8 Sr bij de bepaling van de hoogte van het voordeel kosten in mindering brengen die rechtstreeks in verband staan met het begaan van de strafbare feiten waarvoor de ontnemingsmaatregel wordt opgelegd en die redelijkerwijs voor aftrek in aanmerking komen. De wetgever heeft de rechter daarbij grote vrijheid gelaten of, en zo ja, in welke mate, hij rekening wil houden met zodanige kosten. De beslissing daaromtrent behoeft in het algemeen geen motivering. Indien evenwel namens de veroordeelde ter terechtzitting gemotiveerd en met specificatie van de desbetreffende posten het verweer is gevoerd dat bepaalde kosten bij de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel dienen te worden afgetrokken, zal de rechter bij verwerping van het verweer in zijn uitspraak gemotiveerd tot uitdrukking behoren te brengen hetzij dat de gestelde kosten niet kunnen gelden als kosten die in directe relatie staan tot het delict, hetzij dat zij wel als zodanig kunnen gelden maar dat zij – al dan niet gedeeltelijk – voor rekening van de veroordeelde dienen te blijven (vgl. ook HR 5 februari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC2913).

Voldoende is dat de feiten en omstandigheden waarop de rechter de hoogte van de in mindering te brengen kosten baseert, uit het onderzoek ter terechtzitting zijn gebleken. De aan het middel ten grondslag liggende opvatting dat de rechter de hoogte van die kosten uitsluitend aan wettige bewijsmiddelen mag ontleenen, is onjuist. Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1478

Zaaknummer: 18/04727

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof niet meer toekomen aan strafoplegging nu verdachte reeds in België is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf?

Het middel klaagt dat het hof het gevoerde verweer dat het hof niet meer aan strafoplegging kon toekomen nu de verdachte reeds in België is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf ten onrechte, althans op ontoereikende gronden, heeft verworpen.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 6 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:306 overwogen dat, indien bij een buitenlandse rechterlijke beslissing aan de verdachte straf is opgelegd, die strafoplegging niet een veroordeling oplevert als bedoeld in artikel 63 Sr en dat artikel 3 van voormeld kaderbesluit niet noopt tot een ander oordeel indien het een rechterlijke beslissing betreft die in een andere lidstaat van de Europese Unie is genomen.

Voor zover aan het middel de opvatting ten grondslag ligt dat het hof in het onderhavige geval op de voet van artikel 63 Sr rekening had dienen te houden met de recente veroordeling van de verdachte in België tot een levenslange gevangenisstraf ter zake van onder meer een roofmoord gepleegd in dezelfde periode als de thans aan de orde zijnde feiten, vindt die opvatting geen steun in het recht. Dat aan de verdachte in België een levenslange gevangenisstraf is opgelegd, maakt dat niet anders. Dat neemt niet weg dat het de rechter vrijstaat een eerdere, in een andere lidstaat van de Europese Unie uitgesproken veroordeling bij de straftoemeting in aanmerking te nemen, hetgeen het hof blijkens zijn overwegingen ook heeft gedaan (vgl. HR 6 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:306 en HR 31 maart 2009, ECLI:NL:HR:2009:BG9198).

In deze situatie is de opvatting eveneens onjuist dat artikel 1 in samenhang met artikel 3 EVRM aan de oplegging van een onvoorwaardelijke tijdelijke gevangenisstraf in de weg stond of noopte tot een nadere motivering.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verworpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1458

Zaaknummer: 18/01412

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 63 Sr

RECHTSPRAAK

Wordt appeldagvaarding geacht in persoon te zijn uitgereikt indien raadsman die namens verdachte hoger beroep instelt weigert appeldagvaarding in ontvangst te nemen?

Voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep in cassatie is het volgende van belang. De akte hoger beroep houdt in dat op 13 februari 2006 R. Heemskerk, advocaat te 's Gravenhage, die heeft verklaard daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door de verdachte, hoger beroep heeft ingesteld tegen het vonnis van de politierechter van 30 januari 2006. De akte van uitreiking, gehecht aan het dubbel van de dagvaarding om op de terechtzitting van het hof van 31 juli 2006 te verschijnen, houdt in als aantekening van een medewerker van de centrale balie van het ressortsparket te 's Gravenhage dat op 13 februari 2006 de dagvaarding niet is uitgereikt 'omdat degene die voor mij verscheen de brief niet in ontvangst wilde nemen'. De akte houdt voorts in: 'mr. R. Heemskerk heeft niet getekend voor ontvangst omdat hij alleen gemachtigd is voor het instellen van HB en niet voor ontvangen dagvaarding'. Het hof heeft op 31 juli 2006 uitspraak gedaan. Blijkens de daarvan opgemaakte akte is op 25 januari 2018 beroep in cassatie ingesteld tegen het arrest van het hof.

Niettegenstaande de omstandigheid dat de advocaat die als gemachtigde het hoger beroep heeft ingesteld heeft geweigerd de dagvaarding om op de terechtzitting van het hof te verschijnen in ontvangst te nemen, wordt deze dagvaarding ingevolge artikel 450 lid 2 en 3 (oud) Sv in onderlinge samenhang met artikel 588 lid 3 Sv, geacht op 13 februari 2006 in persoon aan de verdachte te zijn uitgereikt. Ingevolge artikel 432 lid 1 aanhef en onder a (oud) Sv had de verdachte uiterlijk binnen veertien dagen na de einduitspraak van het hof van 31 juli 2006 cassatie moeten instellen. Nu het beroep in cassatie eerst op 25 januari 2018 is ingesteld en derhalve na het verstrijken van de daarvoor geldende termijn, kan de verdachte in het beroep niet worden ontvangen.

Opmerking verdient dat artikel 450 lid 2 en 3 (oud) Sv in onderlinge samenhang met artikel 588 lid 3 Sv ook geldt ten aanzien van het huidige artikel 450 lid 2, 5 en 6 Sv in onderlinge samenhang met artikel 588 lid 3 Sv.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1473

Zaaknummer: 18/00508

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Th Kelder

Wetsartikelen: 432 Sv, 450 Sv en 588 Sv

RECHTSPRAAK

Behandeling van bezwaarschrift tegen dagvaarding en beschikking op dit bezwaar in strijd met artikel 22 jo. 24 Sv in openbaar plaatsgevonden en uitgesproken?

Het middel klaagt dat de behandeling van het bezwaarschrift tegen de dagvaarding en de uitspraak op dit bezwaar ten onrechte in het openbaar hebben plaatsgevonden.

Artikel 22 lid 1 Sv in verbinding met artikel 262 Sv schrijft voor dat de behandeling van het bezwaarschrift tegen de dagvaarding door de raadkamer niet in het openbaar plaatsvindt. Mede gelet op artikel 24 lid 1 Sv, dat bepaalt dat de beschikking in het openbaar wordt uitgesproken indien openbare behandeling door de raadkamer is voorgeschreven, geldt als uitgangspunt dat de beschikking op een bezwaarschrift waarvan niet-openbare behandeling door de raadkamer is voorgeschreven, niet in het openbaar wordt uitgesproken. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat ook daarin tot uitgangspunt is genomen dat de vraag naar de openbaarheid van een raadkamerprocedure voor zowel de behandeling van het bezwaarschrift als het uitspreken van de beschikking daarop gelijk wordt beantwoord.

Het proces-verbaal van de behandeling van het bezwaarschrift door de raadkamer in hoger beroep houdt niet in dat de behandeling achter gesloten deuren heeft plaatsgevonden. Verder vermeldt de beschikking dat deze is ‘uitgesproken ter openbare zitting van 21 augustus 2017’. Mede gelet hierop moet het ervoor worden gehouden dat ook de behandeling van het bezwaarschrift in het openbaar heeft plaatsgevonden.

Uit dit een en ander volgt dat het middel terecht klaagt over de openbaarheid van zowel de behandeling van het bezwaarschrift als het uitspreken van de beschikking daarop. Dat behoeft evenwel in een procedure als de onderhavige, die betrekking heeft op een bezwaarschrift tegen de dagvaarding en waarvan de uitkomst is dat dit bezwaar ongegrond is, niet tot cassatie te leiden. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat die uitspraak meebrengt dat de met de dagvaarding ingeleide strafzaak in het openbaar kan worden voorgezet, alsmede dat noch uit het proces-verbaal van de behandeling van het bezwaarschrift in hoger beroep – dat niet inhoudt dat de aldaar aanwezige raadvrouw bezwaar heeft gemaakt tegen de openbaarheid van de behandeling – noch uit de namens de verdachte in cassatie ingediende schriftuur is

gebleken in welk concreet, door een nieuwe behandeling in hoger beroep te herstellen of te bevorderen belang de verdachte als gevolg van de niet-naleving van deze voorschriften is getroffen. Daarom moet het ervoor worden gehouden dat de verdachte geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beschikking en een nieuwe, niet-openbare behandeling van en beslissing op het bezwaarschrift door de raadkamer.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1410

Zaaknummer: 17/04400

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Th.J. Kelder en L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 22 Sv, 24 Sv en 262 Sv

RECHTSPRAAK

Staat de bijzondere voorwaarde dat verdachte de door de strafbare feiten veroorzaakte schade vergoedt als bedoeld in artikel 14c Sr eraan in de weg dat de rechtsvorderingen van de benadeelde partijen tot vergoeding van deze schade vanwege verjaring niet opeisbaar zijn?

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat aan het stellen van de bijzondere voorwaarde dat de verdachte de door de strafbare feiten veroorzaakte schade vergoedt als bedoeld in artikel 14c lid 2 aanhef en onder 1° Sr, niet in de weg staat dat de rechtsvorderingen van de benadeelde partijen tot vergoeding van deze schade vanwege verjaring niet opeisbaar zijn.

Het middel berust op de opvatting dat het stellen van de bijzondere voorwaarde dat (gehele of gedeeltelijke) vergoeding van de door het strafbare feit veroorzaakte schade als bedoeld in artikel 14c lid 2 aanhef en onder 1° Sr afhankelijk is gesteld van de opeisbaarheid van het vorderingsrecht van de benadeelde. Die opvatting vindt echter geen steun in het recht (vgl. – ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel als bedoeld in art. 36f Sr – HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.9.2).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1474

Zaaknummer: 18/04307

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: C.W. Noorduyt

Wetsartikelen: 14c Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Als deskundige horen van drie personen zonder voorafgaande benoeming in strijd met artikel 51i Sv?

De klacht berust op de opvatting dat een persoon uitsluitend als deskundige ter terechtzitting door de rechter kan worden gehoord indien deze persoon voorafgaand aan dat verhoor – overeenkomstig artikel 51i lid 1 Sv op de in de wet bepaalde wijze – als deskundige is benoemd. Die opvatting vindt geen steun in het recht. De rechter is op grond van artikel 299 Sv in verbinding met artikel 287 lid 2 en 3 Sv en artikel 315 lid 1 Sv bevoegd tot het doen oproepen en het horen als deskundige van een persoon op een terrein waarvan hij specifieke of bijzondere kennis bezit, ook als deze niet tevoren als deskundige is benoemd met een opdracht tot het geven van informatie of het doen van onderzoek. Dat neemt niet weg dat de rechter kan beslissen dat voorafgaand aan het horen ter terechtzitting benoeming tot deskundige dient plaats te vinden, bijvoorbeeld omdat het is aangewezen dat voorafgaand aan dat verhoor door de betreffende persoon een schriftelijk verslag over een voor de strafzaak relevant vraagpunt of te verrichten onderzoek wordt uitgebracht.

Het is vervolgens aan de rechter om bij de beantwoording van de vragen van artikel 348 en 350 Sv te beoordelen welke betekenis toekomt aan de ter terechtzitting afgelegde verklaring, waarbij onder meer de deskundigheid van de betreffende persoon met betrekking tot de aan zijn oordeel onderworpen vragen van belang kan zijn (vgl. HR 12 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP8821).

Het middel faalt in zoverre.

Op de verdachte is het strafrecht voor jeugdigen toegepast. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde jeugddetentie van vijf maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie, vermindert deze in die zin dat deze vier maanden en drie weken

beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1476

Zaaknummer: 18/01426

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 51i Sv, 299 Sv, 287 Sv en 315 Sv

RECHTSPRAAK

Volgt bewezen verklaarde opzet uit de bewijsmiddelen?

Het middel komt op tegen de bewezenverklaring van het onder 4 ten laste gelegde feit van zware mishandeling.

Het hof heeft tot het bewijs onder meer gebezigd de verklaring van de verdachte: 'ik had sleutels in mijn handen die was ik vergeten'. Het hof heeft dit onderdeel in zoverre redengevend kunnen achten voor de bewezenverklaring dat het scherpe voorwerp, waarmee de verdachte een stekende beweging heeft gemaakt, een sleutel betrof. Dat het onderdeel 'die ik was vergeten' op zichzelf voor de bewezenverklaring niet redengevend is, staat hier, gelet op de bewijsvoering in haar geheel, aan een behoorlijke motivering van de bewezenverklaring niet in de weg. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1448

Zaaknummer: 18/02394

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: B.A.A. Postma

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Moet in het proces-verbaal en het vonnis het vermelde woonadres worden aangemerkt als adres als bedoeld in artikel 588 Sv?

Het middel klaagt over de beslissing van het hof tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 13 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1470

Zaaknummer: 18/00202

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en M.J. Borgers

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Opzetheling van een auto.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Indien het gaat om feiten of omstandigheden die door de rechter redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, dient de rechter die zich aldus – al dan niet in reactie op een bewijsverweer – beroept op bepaalde niet in de bewijsmiddelen vermelde gegevens, met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging a) die feiten of omstandigheden aan te duiden, en b) het wettige bewijsmiddel aan te geven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend (vgl. HR 24 juni 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF7985).

Het hof heeft blijkens zijn hiervoor weergegeven bewijsoverweging redengevend geacht voor het bewijs dat (i) de auto onder verdachte omstandigheden werd gekocht en afgeleverd, te weten zonder de gebruikelijke papieren, zoals een factuur, kwitantie en garantiebewijs of enig ander bewijs van aankoop, alsmede dat (ii) de verdachte geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de persoon van de verkoper of de historie en technische aard van de auto. Het betreft hier gegevens die niet in de bewijsmiddelen zijn vermeld terwijl het hof in zijn overweging evenmin met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel heeft aangegeven waaraan het die feiten en omstandigheden heeft ontleend.

Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1362

Zaaknummer: 18/01413

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: F.J.E. Hogewind

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte door het hof ex artikel 416 Sv niet-ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep.

Het middel keert zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door het hof – op de voet van artikel 416 lid 2 Sv – van de verdachte in het ingestelde hoger beroep.

Het in artikel 416 lid 2 Sv bedoelde geval dat de verdachte geen schriftuur houdende grieven heeft ingediend doet zich niet voor indien de schriftuur buiten de in artikel 410 lid 1 Sv genoemde termijn van veertien dagen na de instelling van het hoger beroep, maar wel voorafgaand aan de terechtzitting in hoger beroep is ingediend (vgl. HR 3 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:585). Hetzelfde geldt indien een dergelijke schriftuur kennelijk met het oog op de naderende terechtzitting in hoger beroep niet op de griffie van het gerecht dat het vonnis heeft gewezen, maar op de griffie van het gerechtshof waar de zaak in hoger beroep dient, is ingediend.

Het hof heeft mede op de grond dat door de verdachte geen schriftuur houdende grieven is ingediend, de verdachte op de voet van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het ingestelde hoger beroep. Gelet op het voorgaande biedt dit echter voldoende grond voor het ernstige vermoeden dat namens de verdachte wel een schriftuur houdende grieven is ingediend.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1480

Zaaknummer: 18/02502

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: I.F.J. Beugelsdijk

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Cassatie in belang der wet over beëindiging van een zaak.

De middelen stellen in de kern de vragen aan de orde of (i) een verklaring als bedoeld in artikel 36 Sv dat de zaak is geëindigd, kan worden gegeven wanneer het onderzoek ter terechtzitting een aanvang heeft genomen, en (ii) overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM grond kan bieden voor het geven van de verklaring dat de zaak is geëindigd. In samenhang hiermee is ook de vraag van belang (iii) op welk moment de ‘vervolging’ als bedoeld in artikel 36 Sv een aanvang neemt.

Het in artikel 36 Sv bedoelde verzoek kan worden gedaan in geval van ‘vervolging’ van een zaak. Naar hedendaagse rechtsopvatting vangt de vervolging als bedoeld in artikel 36 lid 1 Sv aan op het moment dat vanwege de Nederlandse Staat jegens de betrokkene een handeling is verricht waaraan deze in redelijkheid de verwachting kan ontlelen dat tegen hem ter zake van een bepaald strafbaar feit door het Openbaar Ministerie een strafvervolging zal worden ingesteld. Vanaf dat moment – en niet eerst vanaf het moment dat het Openbaar Ministerie de strafrechter betreft in de strafzaak – kan de verdachte immers belang hebben bij het invoeren van het oordeel van de rechter omtrent het geëindigd zijn van de zaak.

In de systematiek van het Wetboek van Strafvordering ligt besloten – zoals onder meer tot uitdrukking komt in het voorschrift van artikel 266 lid 1 Sv dat ertoe strekt dat de officier van justitie de dagvaarding niet meer kan intrekken zodra het onderzoek ter terechtzitting is aangevangen – dat, nadat het onderzoek ter terechtzitting is aangevangen, de procedure wordt voortgezet totdat een einduitspraak is gegeven door de zittingsrechter. Daarmee verhoudt zich niet dat een verklaring dat de zaak is geëindigd, wordt verzocht en gegeven op het moment dat het onderzoek ter terechtzitting een aanvang heeft genomen en door de zittingsrechter nog niet onherroepelijk einduitspraak is gedaan. In die situatie dient de verdachte in het verzoek als bedoeld in artikel 36 Sv niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Onder omstandigheden kan een verdachte wel worden ontvangen in een verzoek als bedoeld in artikel 36 Sv nadat de einduitspraak onherroepelijk is geworden. Dat kan onder meer het geval zijn indien bij de einduitspraak de onbevoegdheid van de rechter of de nietigheid van de dagvaarding is uitgesproken.

In het geval dat het onderzoek ter terechtzitting is aangevangen en vervolgens voor onbepaalde tijd wordt geschorst, terwijl het Openbaar Ministerie, nadat de oorzaak van de schorsing is vervallen, nalaat het onderzoek ter terechtzitting te doen hervatten door, kort gezegd, het opnieuw aanbrengen van de zaak op een nadere terechtzitting, vormt dat nalaten geen grond waarop een verklaring als bedoeld in artikel 36 Sv kan worden gegeven dat de zaak is geëindigd. Geen rechtsregel staat er echter aan in de weg dat de verdachte zich in dat geval wendt tot de voorzitter van het gerecht waar de zaak dient, met het verzoek de dag van de nadere terechtzitting te bepalen.

Overschrijding van de redelijke termijn kan aanleiding geven tot strafvermindering, maar leidt niet tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolgning, ook niet in uitzonderlijke gevallen (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, r.o. 3.21-3.23). Dat staat – gelet op het rechtsgevolg dat artikel 255 lid 1 Sv verbindt aan de beschikking dat de zaak is geëindigd, inhoudende dat de verdachte alleen bij het bekend worden van nieuwe bezwaren opnieuw in rechte kan worden betrokken ter zake van hetzelfde feit – tevens eraan in de weg dat de rechter op de voet van artikel 36 Sv verklaart dat de zaak is geëindigd op de grond dat het recht op berechting binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is geschonden. Dat is niet anders indien aan een verzoek als bedoeld in artikel 36 Sv (mede) ten grondslag is gelegd dat de overschrijding van de redelijke termijn tevens een inbreuk op andere verdedigingsrechten tot gevolg heeft, bijvoorbeeld waar het de mogelijkheid betreft van het bieden van een behoorlijke en effectieve gelegenheid tot ondervraging. Het is aan de zittingsrechter en niet aan de rechter die oordeelt over het verzoek als bedoeld in artikel 36 Sv, te bepalen of van zo'n inbreuk sprake is en zo ja, of dat in de concrete omstandigheden van het geval ook betekent dat zich een schending van artikel 6 EVRM voordoet waaraan bij de berechting van de zaak gevolgen dienen te worden verbonden (vgl. HR 13 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2059).

Grond voor het geven van een verklaring dat de zaak is geëindigd kan de rechter onder meer wel vinden in de omstandigheid dat niet of nauwelijks (meer) activiteiten worden verricht in het strafrechtelijk onderzoek tegen de verdachte en het daarnaast redelijkerwijs niet valt te verwachten dat het Openbaar Ministerie tegen de verdachte strafvervolgning zal instellen of voortzetten, in het bijzonder door jegens de verdachte een strafbeschikking uit te vaardigen of hem te dagvaarden, zonder dat het Openbaar Ministerie daaromtrent zelf al duidelijkheid heeft verschaft aan de verdachte in de vorm van een (sepot)beslissing als bedoeld in artikel 167 of 242 Sv dan wel anderszins. Mede vanwege het door artikel 255 lid 1 Sv aan de verklaring dat de zaak is geëindigd verbonden rechtsgevolg, betreft het hier een tot terughoudendheid nopende maatstaf. Bij de toepassing daarvan kan de rechter in voorkomende gevallen onder meer in aanmerking nemen dat het Openbaar Ministerie nalatig is geweest gevolg te geven

aan een door de rechter-commissaris op grond van artikel 180 lid 3 Sv gestelde termijn tot beëindiging van het opsporingsonderzoek, dan wel dat, niettegenstaande een aanhouding op de beslissing van het verzoek als bedoeld in artikel 36 lid 2 Sv, geen nadere activiteiten van het Openbaar Ministerie met betrekking tot het tegen de verdachte gerichte onderzoek of de strafvervolgning van de verdachte zijn gebleken.

In de overwegingen van de rechtbank ligt als oordeel besloten dat een verklaring dat de zaak is geëindigd als bedoeld in artikel 36 Sv kan worden gegeven nadat het onderzoek ter terechtzitting is aangevangen en nog niet door de zittingsrechter onherroepelijk einduitspraak is gedaan. Dat oordeel getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. De rechtbank had de verdachte niet-ontvankelijk behoren te verklaren in het verzoek als bedoeld in artikel 36 Sv.

De rechtbank heeft voorts het op de voet van artikel 36 Sv gedane verzoek toegewezen op de enkele grond dat de verzoeker ten gevolge van het handelen van het Openbaar Ministerie 'een onredelijk lange termijn in onzekerheid heeft verkeerd omtrent de afdoening van zijn zaak'. De rechtbank heeft in zoverre een onjuiste maatstaf voor de beoordeling van dat verzoek aangelegd.

De middelen zijn terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt in het belang van de wet de bestreden beschikking.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1472

Zaaknummer: 19/00827

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, J.C.A.M. Claassens en M.T. Boerlage

Wetsartikelen: 36 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Opzettelijk aanwezig hebben van vier tabletten bevattende MDMA in een keukenkastje.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de verdachte zich in meer of mindere mate bewust moet zijn geweest van de aanwezigheid van de onder 4 bewezen verklaarde verdovende middelen onbegrijpelijk is.

Het oordeel van het hof dat de verdachte de in de bewezenverklaring genoemde verdovende middelen opzettelijk aanwezig heeft gehad is, mede gelet op hetgeen ten verwere is aangevoerd, niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft zijn oordeel, dat de verdachte de in dit verband vereiste bewustheid had van de aanwezigheid van de vier XTC-tabletten in het keukenkastje, immers slechts erop gebaseerd 'dat verdachte reeds gedurende langere tijd de hoofdbewoner van de woning was en toegang had tot alle in de woning aanwezige ruimten en plaatsen waar de verdovende middelen zijn aangetroffen'. Die motivering is niet toereikend. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 4 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1459

Zaaknummer: 18/01145

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 2c Opiumwet

RECHTSPRAAK

Opzettelijke schending ambtsgeheim door parlements lid van Curaçao tijdens radio-uitzending en persconferentie.

Het middel komt met diverse klachten op tegen de bewezenverklaring en klaagt onder meer dat artikel 59 Reglement van Orde geen ‘wettelijk voorschrift’ is als bedoeld in artikel 2:232 SrC.

Aan het middel ligt onder meer de opvatting ten grondslag dat artikel 59 Reglement van Orde niet een ‘wettelijk voorschrift’ is als bedoeld in artikel 2:232 SrC. Laatstgenoemd artikel is gelijkluidend aan artikel 272 Sr.

Artikel 59 Reglement van Orde vindt zijn directe grondslag in artikel 62 Staatsregeling, dat bepaalt dat de Staten hun reglement van orde vaststellen en dit reglement openbaar maken in het Publicatieblad. Artikel 62 Staatsregeling is in overeenstemming met de noodzaak dat in een parlementaire democratie niet de formele wetgever bij landsverordening of anderszins de interne orde van de Staten regelt, maar het de Staten zijn die zelfstandig hun regelgevende bevoegdheid uitoefenen door het Reglement van Orde vast te stellen.

Gelet op het bepaalde in artikel 62 Staatsregeling en in aanmerking genomen dat Statenleden (en andere organen van de Staten) zijn gebonden aan de in het Reglement van Orde vervatte voorschriften, heeft de geheimhoudingsverplichting die is neergelegd in artikel 59 Reglement van Orde te gelden als een verplichting uit hoofde van een ‘wettelijk voorschrift’ in de zin van artikel 2:232 SrC. In zoverre is het middel tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt voorts dat artikel 59 Reglement van Orde buiten toepassing moet worden gelaten, omdat het onverenigbaar is met het onder meer in artikel 9 Staatsregeling gewaarborgde recht van vrije meningsuiting. Die klacht faalt. Daarbij wordt het volgende in aanmerking genomen.

De in artikel 59 Reglement van Orde opgenomen geheimhoudingsplicht kan als beperking van de vrijheid van meningsuiting worden gezien. Opzettelijke schending van deze geheimhoudingsplicht is in artikel 2:232 SrC strafbaar gesteld.

De uitoefening van de vrijheid van meningsuiting kan op grond van artikel 10 EVRM aan beperkingen worden onderworpen die, kort gezegd, in het recht zijn voorzien ('prescribed by law') en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn, onder meer om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen. Met het ook in het derde lid van artikel 9 Staatsregeling gewaarborgde recht van vrijheid van meningsuiting en de daarin voorkomende woorden 'behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens landsverordening' wordt eveneens beoogd te bepalen dat deze vrijheid niet onbeperkt is.

Tegen de achtergrond van artikel 62 Staatsregeling, waarin artikel 59 Reglement van Orde zijn directe grondslag vindt, moet de in artikel 9 lid 3 Staatsregeling voorziene beperking van de vrijheid van meningsuiting aldus worden verstaan dat de beperking in dit specifieke geval is voorzien in een met 'landsverordening' gelijk te stellen, de Statenleden bindende regeling.

Voor zover het middel ten slotte klaagt dat de in artikel 59 Reglement van Orde neergelegde geheimhoudingsplicht een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 10 EVRM, en daarbij tot uitgangspunt neemt dat de informatie die de verdachte naar buiten heeft gebracht zich reeds in het publieke domein bevond, is van belang dat het hof heeft overwogen dat in zoverre niet relevant is of de deelnemers aan de vergadering uitlatingen die zij tijdens de vergadering doen wellicht al eerder en in het openbaar hebben gedaan, omdat 'de geheimhoudingsplicht van artikel 59 van het reglement dient als waarborg voor het vrijuit kunnen spreken tijdens de vergadering door de deelnemers'. Daarin ligt besloten dat het hof – zonder blijk te geven van een verkeerde rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk – heeft geoordeeld dat voor het schenden van een geheim in de zin van artikel 59 Reglement van Orde niet zonder meer van belang is of die informatie zich reeds in het publieke domein bevond en dat de opgelegde beperking van de vrijheid van meningsuiting in dat licht niet 'disproportioneel' is. Ook in zoverre kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1482

Zaaknummer: 17/01305

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, J.C.A.M. Claassens, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: D.R. Doorenbos

Wetsartikelen: 2:232 SrC, 59 RvO, 62 Staatsregeling en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Voorwaardelijk verzoek om ex artikel 15i Sr reclasseringswerker te doen oproepen.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het voorwaardelijke verzoek om, gelet op artikel 15i lid 6 Sr, een reclasseringswerker te doen oproepen in verband met de behandeling van de vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Het middel berust onder meer op de opvatting dat artikel 15i lid 6 Sr een verplichting voor het hof bevat om, wanneer dat door het Openbaar Ministerie is verzuimd, een reclasseringswerker te doen oproepen tot bijwoning van de zitting waarop de vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling wordt behandeld. Deze opvatting vindt geen steun in het recht, zodat de klacht faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1477

Zaaknummer: 17/04514

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: P.M. Rombouts

Wetsartikelen: 15i Sr

RECHTSPRAAK

Sprake van goederen ‘bestemd tot’ het plegen van feiten als bedoeld in artikel 11a Opiumwet?

Het middel klaagt onder meer over de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte stoffen en voorwerpen voorhanden heeft gehad waarvan hij en zijn mededaders wisten dat zij ‘bestemd waren’ tot het plegen van de in artikel 11 lid 3 en 5 Opiumwet strafbaar gestelde feiten.

Voor een bewezenverklaring van de bestemming als bedoeld in artikel 11a Opiumwet is vereist dat de gedragingen strekken tot voorbereiding of vergemakkelijking van hennepteelt, waarbij het uiteindelijke doel ten behoeve waarvan de handeling wordt verricht van belang is (vgl. HR 13 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:328). Gelet daarop heeft het hof de bewezenverklaring ontoereikend gemotiveerd, nu uit de bewijsvoering onder meer blijkt dat op de in de bewezenverklaring vermelde pleegdatum, 6 april 2016, in het bedrijfspand, waar de verdachte aanwezig was en de in de bewezenverklaring genoemde stoffen en voorwerpen zich bevonden, een hennepkwekerij werd opgeruimd en het pand werd schoongemaakt, terwijl het hof geen nadere vaststellingen heeft gedaan met betrekking tot het uiteindelijke doel van het op de pleegdatum voorhanden hebben van die stoffen en voorwerpen.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1481

Zaaknummer: 18/00057

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.O.A.N. de Vries

Wetsartikelen: 11a Opiumwet

RECHTSPRAAK

Opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2 onder A Opiumwet gegeven verbod door het invoeren van ruim dertig kilogram ayahuasca-thee bestemd voor de Santo Daime kerk.

Het middel klaagt onder meer dat niet begrijpelijk is dat het hof bij de toetsing van de noodzakelijkheid van de beperking van het recht op vrijheid van godsdienst omstandigheden heeft betrokken die buiten de concrete omstandigheden van het geval vallen, te weten het gebruik van ayahuasca buiten de religieuze setting en informatie van het Trimbos-instituut.

Bij de beoordeling van de klacht moet worden vooropgesteld dat het bij de Opiumwet voorziene verbod op de invoer van ayahuasca strekt ter bescherming van de volksgezondheid en dat dit verbod kan worden aangemerkt als een beperking op de aan de verdachte toekomende vrijheid van godsdienst die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de bescherming van de gezondheid als bedoeld in artikel 9 lid 2 EVRM (vgl. HR 9 januari 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ2497).

In de toelichting op het middel wordt met een beroep op EHRM 6 mei 2014, 28167/07 (*Fränklin-Beentjes en Ceflu-Luz Da Floresta/Nederland*) aangevoerd dat uit dit arrest volgt dat een beoordeling van de noodzaak van de inbreuk in concreto niet achterwege kan blijven.

Uit genoemde beslissing van het EHRM, meer in het bijzonder uit paragraaf 48-49, leidt de Hoge Raad af dat voor de beoordeling van de noodzakelijkheid van de inbreuk in een democratische samenleving niet steeds een afweging per situatie is vereist, maar een algemene toetsing volstaat. Het oordeel van het hof dat de toepassing van de betreffende Opiumwetbepalingen en daarmee de beperking van het recht op vrijheid van godsdienst van de verdachte in gevallen als het onderhavige in een democratische samenleving noodzakelijk is ter bescherming van de volksgezondheid, is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1456

Zaaknummer: 18/01356

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: A.G. van der Plas

Wetsartikelen: 2 Opiumwet en 9 EVRM

RECHTSPRAAK

Oplichting (meermalen gepleegd) door via ‘onzinverhalen’ tegenover een kwetsbare derde andere personen uit haar kennissenkring te bewegen tot het afgeven van geldbedragen.

Het middel keert zich tegen de bewezenverklaring van de onder 1 en 2 ten laste gelegde oplichtingen.

Voor oplichting in de zin van artikel 326 lid 1 Sr is vereist dat iemand door een oplichtingsmiddel wordt ‘bewogen’ tot de in die bepaling bedoelde handelingen. Niet vereist is dat het oplichtingsmiddel rechtstreeks wordt aangewend jegens degene die wordt bewogen tot de desbetreffende handelingen. Oplichting kan ook geschieden door tegenover een (niet-strafbare) tussenpersoon het oplichtingsmiddel aan te wenden, mits de verdachte daarbij heeft gehandeld met het in artikel 326 Sr bedoelde oogmerk (vgl. HR 16 oktober 1922, *NJ* 1923, p. 20 en HR 6 december 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU2246). Voor de vervulling van dat oogmerk is voorwaardelijk opzet niet toereikend (vgl. HR 25 oktober 1983, ECLI:NL:HR:1983:AC8152, ten aanzien van het bestanddeel ‘oogmerk’ in art. 310 Sr).

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer vastgesteld dat de verdachte zich mede met behulp van ‘onzinverhalen’ tegenover een oudere dame, [betrokkene 1], heeft voorgedaan als een slachtoffer van omstandigheden dat op korte termijn weer over geld zou kunnen beschikken. Nadat haar eigen financiële mogelijkheden waren uitgeput, heeft [betrokkene 1] die verzinsels doorverteld aan diverse personen uit haar kennissenkring en deze gevraagd om de verdachte financieel te ondersteunen. Die personen hebben vervolgens geld gegeven aan [betrokkene 1] ten behoeve van de verdachte. Uit de bewijsvoering volgt voorts dat, op aangever [benadeelde 2] na, tegen wie de verdachte zelf heeft gelogen teneinde deze te bewegen tot afgifte van geldbedragen, de aangevers aanvankelijk steeds door [betrokkene 1] zijn benaderd om geldbedragen af te geven.

De bewezenverklaringen, voor zover inhoudende dat de verdachte zich telkens schuldig heeft gemaakt aan oplichting van [benadeelde 1], [benadeelde 3], [benadeelde 4], [benadeelde 5], [benadeelde 6], [benadeelde 7], [benadeelde 8], [benadeelde 10] en [benadeelde 9], kan niet zonder meer worden afgeleid uit de door het hof gehanteerde bewijsvoering. De bestreden

uitspraak is in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof omtrent het oogmerk van de verdachte om zich door de in de bewezenverklaringen genoemde oplichtingsmiddelen wederrechtelijk te bevoordelen niet meer heeft overwogen dan dat de verdachte 'op zijn minst de aanmerkelijke kans [heeft] aanvaard dat door zijn handelen derden werden bewogen tot het afgeven van geld' en dat het hof onvoldoende feiten en omstandigheden heeft vastgesteld waaruit kan worden afgeleid dat het de verdachte is geweest die rechtstreeks of indirect door de in de bewezenverklaringen vermelde oplichtingshandelingen de daarin genoemde personen heeft bewogen tot afgifte van geldbedragen. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van de onder 1 en 2 telkens als eerste feit ten laste gelegde oplichting van [benadeelde 1], [benadeelde 3], [benadeelde 4], [benadeelde 5], [benadeelde 6], [benadeelde 7], [benadeelde 8], [benadeelde 10] en [benadeelde 9], alsmede de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1454

Zaaknummer: 17/00380

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht over opzet op bedreiging met zware mishandeling.

Het middel richt zich tegen de bewezenverklaring met de klacht dat het bewezen verklaarde opzet ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met zware mishandeling is in een geval als het onderhavige vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de betrokkene in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat deze zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659) en dat het opzet van de verdachte daarop was gericht (vgl. HR 17 januari 1984, ECLI:NL:HR:1984:AC8252).

Uit de bewijsvoering van het hof kan niet zonder meer worden afgeleid dat het opzet van de verdachte erop was gericht dat bij [verbalisant 4] in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat deze zwaar lichamelijk letsel zou kunnen oplopen. De enkele verklaring van de verdachte dat hij weet 'dat er in het verleden op de Velperdonderdag al wat is gebeurd', vormt onvoldoende grond voor dat oordeel. De bewezenverklaring is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1416

Zaaknummer: 17/05742

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in vervolging nu verdachte in strijd met toegezegde strafbeschikking is gedagvaard?

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte in strijd met een door het Openbaar Ministerie gedane toezegging niet is opgeroepen teneinde te worden gehoord door de officier van justitie met het oog op het uitvaardigen van een strafbeschikking, maar dat is overgegaan tot dagvaarding. Het hof heeft geoordeeld dat, voor zover de verdachte daardoor nadeel heeft ondervonden, dat nadeel voldoende is gecompenseerd doordat de advocaat-generaal bij het hof in plaats van aansluiting te zoeken bij de straf die overeenkomstig de daartoe geldende richtlijn en ervan uitgaande dat de in artikel 257c lid 1 eerste volzin Sv bedoelde bereidverklaring zou zijn gedaan, met een strafbeschikking zou zijn opgelegd – te weten: een onvoorwaardelijke geldboete van € 1.600 en een ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen voor de duur van vier maanden – een voorwaardelijke taakstraf van dertig uren heeft gevorderd en het hof de straf overeenkomstig die vordering heeft bepaald. Het hof heeft op grond daarvan vervolgens het verweer verworpen dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging. Een en ander geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1356

Zaaknummer: 18/03536

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: C.E. Hok-A-Hin

Wetsartikelen: 257c Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsprocedure over medeplegen poging diefstal met braak.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Het bewijsmateriaal waarover de politierechter destijds beschikte, behelst onder meer de herkenning van de aanvrager als één van de personen die is te zien op de camerabeelden van het op 11 juni 2017 afplakken van de bewegingsmelders bij het bedrijf waar op 26 juni 2017 rond 3.00 uur het bewezen verklaarde feit heeft plaatsgevonden. De herkenning van de aanvrager vindt steun in de door de verbalisant [verbalisant 1] geconstateerde grote gelijkenis tussen (de op de ID-staat vastgelegde foto van) de aanvrager met de persoon op de screenshots van diezelfde camerabeelden.

De aanvraag steunt op een bij de aanvraag gevoegde, door [betrokkene 1] opgestelde verklaring die inhoudt dat de aanvrager van 24 juni 2017 tot en met 30 juni 2017 alle nachten bij haar thuis heeft geslapen. Gelet op het hiervoor vermelde bewijsmateriaal en mede in aanmerking genomen de globale aard van de verklaring van [betrokkene 1] kan aan het aangevoerde niet het ernstig vermoeden worden ontleend dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken als het met die verklaring bekend was geweest.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1361

Zaaknummer: 19/02342

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M.H.H. Meulemeesters

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft rechtbank juiste maatstaf toegepast bij ongegrondverklaring van het beklag?

Het middel klaagt onder meer dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift, voor zover dat strekt tot opheffing van het beslag op het pand aan de [a-straat 1] in Amsterdam, een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval als het onderhavige, waarin op de voet van artikel 94a Sv beslag rust op het in beslag genomen voorwerp en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijkt moet geven. Indien die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter tevens moeten onderzoeken, en daarvan blijkt moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.15).

Door te onderzoeken of boven redelijke twijfel is verheven dat de beslagene ([betrokkene 1]) niet als eigenaar van het pand kan worden aangemerkt, heeft de rechtbank een andere dan de toepasselijke – en dus een onjuiste – maatstaf aangelegd. De bestreden beschikking kan reeds daarom in zoverre niet in stand blijven.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld en behoeft voor het overige geen bespreking.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, maar uitsluitend wat betreft de beslissing van de rechtbank tot ongegrondverklaring van het klaagschrift ten aanzien van het gelegde beslag op het pand aan de [a-straat 1] in Amsterdam, wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1346

Zaaknummer: 18/01486

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Voldaan aan artikel 359 Sv door middels bevestiging vonnis politierechter eerst opgelegde gevangenisstraf (vier weken) te vermelden en vervolgens onder verwijzing naar deze strafoplegging en genoemde straf uiteenzetting te geven ten aanzien van gevolgen van het feit en eerdere veroordeling voor soortgelijke feiten?

Het middel behelst de klacht dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 Sv heeft verzuimd in het arrest in het bijzonder de redenen op te geven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

De politierechter heeft de oplegging van die straf als volgt gemotiveerd:

‘Na een stapavond in Flashback te Gorinchem is de verdachte met een groep personen een groep achterna gegaan. Toen deze groep zich achter een deur veilig waande, heeft hij met zijn groep het slachtoffer, dat zich bij de achternagezeten groep wilde voegen, geslagen en geschopt. Het is een feit van algemene bekendheid dat slachtoffers van dergelijk zinloos geweld, lichamelijke en/of psychische gevolgen daarvan kunnen dragen. Daarnaast draagt openlijk geweld bij aan de gevoelens van onrust en onveiligheid in de samenleving.

De rechter heeft in het nadeel van verdachte rekening gehouden met het feit dat hij blijkens een op zijn naam staand uittreksel justitieel documentatie 24 juli 2017, waaruit blijkt dat de verdachte eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van soortgelijke feiten. Dat heeft hem er kennelijk niet van weerhouden het onderhavige feit te plegen.

Alles overziend is de politierechter van oordeel dat genoemde straf passend en geboden is.’

Deze overwegingen (alsmede die van het hof) bevatten, in strijd met het zesde lid van artikel 359 Sv, geen opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van het opleggen van een vrijheidsbenemende straf. Dat verzuim leidt krachtens artikel 359 lid 8 Sv tot nietigheid (vgl. HR 27 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2202).

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1349

Zaaknummer: 18/01513

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Cassatieberoep ex artikel 432 Sv tijdig ingesteld?

Blijkens de stukken is het beroep in cassatie ingesteld op 15 mei 2018, zodat de verdachte – nu hem in ieder geval op de voet van artikel 366 Sv in verbinding met artikel 415 Sv op 26 oktober 2007 in persoon de mededeling van de uitspraak van het hof is betekend en het beroep niet binnen veertien dagen na betekening van deze mededeling is ingesteld – in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1355

Zaaknummer: 18/03024

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: S.B. Kleerekooper

Wetsartikelen: 432 Sv

RECHTSPRAAK

***Niet beslist op ter terechtzitting in hoger beroep bij pleidooi gedaan
voorwaardelijk verzoek tot horen van groot aantal getuigen.***

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd te beslissen op een ter terechtzitting in hoger beroep van 4 november 2016 bij pleitnotities ‘vormverzuimen/nader onderzoek’ met referentienummer 16-00032609 (hierna: pleitnotities) door de verdediging gedaan voorwaardelijk verzoek tot het horen van getuigen.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7 tot en met 15 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1306

Zaaknummer: 17/05519

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: A.B. Vissers en F.P. Slewe

Wetsartikelen: 315 Sv en 328 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening op grond van het feit dat verdachte ten tijde van de gepleegde feiten in een penitentiaire inrichting zou hebben verbleven.

Aan de aanvraag wordt – mede gelet op de daarbij gevoegde bijlagen – ten grondslag gelegd dat de aanvrager van 30 september 2002 tot 1 mei 2003 en derhalve ten tijde van het plegen van (een deel van) de bewezen verklaarde feiten uit hoofde van de zaak met parketnummer 02-002104-02 in een penitentiaire inrichting verbleef, zodat hij die feiten niet gepleegd kan hebben.

Uit de aan de Hoge Raad toegezonden stukken vloeit voort dat de voorlopige hechtenis van de aanvrager in de zaak met parketnummer 02-002104-02 geschorst is geweest in de periode van 3 oktober 2002 tot 18 december 2002 en dat hij – anders dan in de aanvraag is aangevoerd – in die periode niet uit hoofde van die zaak in een penitentiaire inrichting verbleef.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1309

Zaaknummer: 19/00002

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: A.D. Kloosterman

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Dadelijke uitvoerbaarheid bijzondere voorwaarden en reclasseringstoezicht.

Het middel klaagt erover dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 14e lid 1 Sr en heeft bevolen dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn.

Een rechterlijke uitspraak mag in de regel pas ten uitvoer worden gelegd nadat zij onherroepelijk is geworden. De in artikel 14e Sr voorziene uitzondering op deze regel met betrekking tot de dadelijke uitvoerbaarheid van de op grond van artikel 14c Sr gestelde bijzondere voorwaarden dan wel het op grond van artikel 14d Sr uit te oefenen toezicht kan voor de veroordeelde verstekkende gevolgen hebben. Mede gelet daarop zal de rechter in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid ervan blijken dienen te geven zich ervan te hebben vergewist dat aan de in artikel 14e Sr gestelde voorwaarden is voldaan (vgl. HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:537).

Het bestreden arrest voldoet niet aan deze motiveringsverplichting nu uit hetgeen onder 3.2 is weergegeven niet zonder meer volgt dat en waarom er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de verdachte wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en voormeld bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid vernietigen.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de – tevens – aan de verdachte opgelegde taakstraf van 180 uren, subsidiair negentig dagen hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het bevel dat de in de bestreden uitspraak vermelde bijzondere voorwaarden en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn en het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende

hechtenis in die zin dat deze 171 uren, subsidiair 85 dagen hechtenis, belopen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1310

Zaaknummer: 17/05264

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: 14e Sr en 14c Sr

RECHTSPRAAK

Kunnen de verklaringen van getuigen die zijn afgelegd op openbare zitting van de Centrale Raad van Beroep en de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep worden aangemerkt als novum in de zin van artikel 457 Sv?

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden kan het in de aanvraag aangevoerde niet worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De aanvraag is dus ongegrond en moet ingevolge artikel 470 Sv worden afgewezen.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1308

Zaaknummer: 18/01399

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borger en M.T. Boerlage

Advocaten: N. Gonzales Bos

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening over rijden met ongeldig verklaard rijbewijs.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, zodat de aanvraag gegrond is en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt, voor zover nodig, de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv wat betreft het onder 2 ten laste gelegde opnieuw zal worden berecht en afgedaan teneinde hetzij het gewijsde te handhaven, hetzij met vernietiging daarvan recht te doen en daarbij op de voet van artikel 478 lid 2 Sv voor het onder 1 bewezen verklaarde de straf te bepalen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1158

Zaaknummer: 18/04125

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: K.D. Regter

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening in een jeugdzaak.

De aanvraag zal niet tot herziening kunnen leiden, reeds omdat de beslissing van de rechtbank niet is een uitspraak houdende een veroordeling in de zin van artikel 457 lid 1 Sv. De aanvraag kan daarom – gelet op artikel 465 lid 1 Sv – niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1150

Zaaknummer: 19/02764

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: T. Gümüs

Wetsartikelen: 457 Sv en 465 Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het hof heeft met de overweging dat het verzoek door de raadsman onvoldoende is onderbouwd, kennelijk als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de aan het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ten grondslag gelegde omstandigheid dat de verdachte waarschijnlijk niet op de hoogte is van de zitting, niet aannemelijk is. Dat oordeel is niet begrijpelijk, in aanmerking genomen dat blijkens het verhandelde ter terechtzitting de dagvaarding in hoger beroep niet aan de verdachte in persoon is uitgereikt, terwijl het hof niet heeft vastgesteld dat de verdachte anderszins op de hoogte is geraakt van de datum van de zitting. Het hof had, bij die stand van zaken, een afweging dienen te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen. Het hof heeft er echter geen blijk van gegeven die afweging te hebben gemaakt.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van feit 1 in de zaak met parketnummer 09/808678-16 en feit 2 in de zaak met parketnummer 09/765007-14, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1142

Zaaknummer: 17/03625

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.R. Mantz

Wetsartikelen: 279 Sv en 281 Sv

RECHTSPRAAK

Is Hoge Raad in eerste en enige aanleg exclusief bevoegd?

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat de rechtbank in eerste aanleg en mitsdien ook het hof niet bevoegd was tot kennisneming van onder meer het onder 1 en 5 ten laste gelegde, ten onrechte althans onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

Ingevolge artikel 119 Grondwet en artikel 76 RO staan (gewezen) ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal wegens ambtsmisdrijven in die betrekkingen gepleegd, in eerste en hoogste ressort terecht voor de Hoge Raad. De opdracht tot vervolging ter zake van die misdrijven kan slechts worden gegeven bij koninklijk besluit of bij een besluit van de Tweede Kamer (art. 119 Grondwet; art. 4 (oud) Wet van 22 april 1855, *Stb.* 1855, 33, houdende regeling der verantwoordelijkheid van de hoofden der Ministeriële Departementen; art. 483 lid 1 en 2 (oud) Sv, zie thans: art. 3 en 4 Wet ministeriële verantwoordelijkheid). Artikel 76 RO bepaalt dat onder ambtsmisdrijven worden begrepen strafbare feiten, begaan onder een der verzwarende omstandigheden omschreven in artikel 44 Sr. Gelet op dat voorschrift is – naast de delicten, vermeld in Titel XXVIII van het Tweede boek en Titel VIII van het Derde boek van het Wetboek van Strafrecht – derhalve sprake van een ambtsmisdrijf, indien een ambtenaar door het begaan van een strafbaar feit een bijzondere ambtsplicht schendt of bij het begaan van een strafbaar feit gebruikmaakt van macht, gelegenheid of middel, hem door zijn ambt geschonken. Artikel 44 Sr verwijst aldus mede naar het geval dat het ambt de ambtenaar de praktische mogelijkheid biedt het feit te plegen.

Bij hernieuwde weging en vervolgens handhaving van deze bevoegdheid van artikel 119 Grondwet is tijdens de parlementaire behandeling door de regering beklemtoond dat, doordat de beslissing tot vervolging van de in artikel 119 Grondwet genoemde politieke ambtsdragers in handen van politieke organen bij uitstek is gebleven (hetzij de regering, hetzij de Tweede Kamer), recht wordt gedaan aan de omstandigheid dat de beoordeling van de draagwijdte en de inhoud van ambtsmisdrijven van Kamerleden, ministers en staatssecretarissen in sterke mate een politiek karakter draagt (*Kamerstukken II* 1979/80, 16164 (R 1147), 3, onder 5). Daaraan werd toegevoegd dat door de beslissing omtrent vervolging exclusief in handen te laten van de regering of de Tweede Kamer, de betrokken ambtsdragers worden beschermd

tegen een op lichtvaardige gronden ingestelde vervolging (vgl. HR 3 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO0198).

Mede gelet op de bescherming van de in artikel 119 Grondwet bedoelde ambtsdragers tegen een op lichtvaardige gronden ingestelde vervolging, welke bescherming de hiervoor omschreven regeling beoogt te bieden, dient de rechter, indien – al dan niet naar aanleiding van een daarop betrekking hebbend verweer – voldoende aanwijzingen bestaan dat de verdachte (gewezen) ambtsdrager door het begaan van de ten laste gelegde gedragingen een bijzondere ambtsplicht heeft geschonden of dat hij bij het begaan van een strafbaar feit gebruik heeft gemaakt van macht, gelegenheid of middel, hem door zijn ambt geschonken, nader te onderzoeken of zich een geval voordoet als in artikel 119 Grondwet bedoeld. Dit geldt ook indien de tenlastelegging niet met zoveel woorden is toegesneden op de in artikel 44 Sr bedoelde strafverzwarende omstandigheid.

In het oordeel van het hof ligt besloten dat het zo een nader onderzoek niet noodzakelijk achtte, omdat van dergelijke aanwijzingen in het onderhavige geval niet is gebleken. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat door de verdediging ter terechtzitting van het hof in dat verband naar de kern genomen slechts is aangevoerd dat de verdachte bij de onder 1 ten laste gelegde schending van zijn geheimhoudingsplicht (ook) gebruik heeft gemaakt van een telefoontoestel van de Eerste Kamer. Voorts heeft het hof bewezen verklaard dat de verdachte het onder 5 ten laste gelegde heeft begaan in zijn hoedanigheid van ambtenaar en wethouder van de gemeente Roermond, terwijl het hof in hetgeen door de verdediging hieromtrent is aangevoerd – er slechts op neerkomend dat tussen het ten laste gelegde en de hoedanigheid van de verdachte als wethouder juist geen connectie bestond – geen aanleiding behoeft te zien om deze gedraging aan te merken als een ambtsmisdrijf gepleegd in de hoedanigheid van Eerste Kamerlid. Tegen deze achtergrond was het hof ook niet gehouden tot een nadere motivering van zijn oordeel.

Het middel faalt in zoverre.

Het middel klaagt voorts dat het hof, mede in het licht van een door de verdediging gevoerd verweer, een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de onder 1 bewezen verklaarde en aan artikel 272 Sr ontleende woorden 'schenden van een geheim'.

Aan het middel en het ter terechtzitting van het hof gevoerde verweer ligt de opvatting ten grondslag dat voor het schenden van een geheim in de zin van artikel 272 Sr is vereist dat degene aan wie de mededeling wordt gedaan, niet van de desbetreffende informatie op de hoogte is. Die opvatting is onjuist (vgl. HR 11 februari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF2343).

Het middel faalt.

Het middel bevat daarnaast de klacht dat het hof ten aanzien van het onder 2 bewezen verklaarde ten onrechte heeft aangenomen dat het op verzoek of met instemming van een kiezer (doen) uitbrengen van een stem op basis van een volmachtbewijs zonder dat de kiezer de gevolmachtigde heeft aangewezen, wederrechtelijk is in de zin van artikel Z3 Kieswet. Het zevende middel klaagt dat uit de bewijsmiddelen niet blijkt dat de verdachte het onder 2 bewezen verklaarde oogmerk had de stempassen en volmachtbewijzen wederrechtelijk te gebruiken. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Het hof heeft onder meer vastgesteld dat de verdachte stemcoördinator van de VVD in Roermond was, dat kiezers die hadden aangegeven hun stem per volmacht te willen uitbrengen werd verzocht om alleen hun eigen gegevens in te vullen op de stempas of het volmachtformulier, dat de ingevulde documenten vervolgens op het campagnehuis werden verzameld en over partijleden van de VVD en familieleden en bekenden van de verdachte werden verdeeld, waarna de gegevens van de gevolmachtigden werden ingevuld. In aansluiting hierop heeft het hof vastgesteld dat de volmachtgevers de gegevens van de gevolmachtigde dus niet zelf invulden en veelal ook niet wisten wie als gevolmachtigde zou optreden. Voorts volgt uit de vaststellingen van het hof dat op deze wijze de stempassen en volmachtformulieren gereed werden gemaakt voor gebruik en dat het de bedoeling was dat de gevolmachtigden op de verkiezingsdatum hun eigen stem en die van de hen op deze wijze toebedeelde volmachtgever(s) zouden uitbrengen.

Het oordeel van het hof dat het gebruik van stempassen en volmachtbewijzen dat in strijd is met de in de Kieswet opgenomen regeling van het stemmen bij volmacht kan worden aangemerkt als het in artikel Z3 Kieswet bedoelde ‘wederrechtelijk gebruik’ van die stempassen en volmachtbewijzen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Gelet op bepalingen van de Kieswet, getuigt het oordeel van het hof dat het de kiezer is die bij het stemmen bij volmacht moet bepalen wie de persoon is die hij machtigt om voor hem te stemmen, dat dit hier telkens niet het geval is geweest en dat de verdachte en zijn mededaders de in de bewezenverklaring onder 2A en 2B genoemde stempassen en volmachtbewijzen derhalve voorhanden hebben gehad om deze wederrechtelijk te gebruiken of door anderen te doen gebruiken, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel toereikend gemotiveerd. Mede gelet op de door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte hierbij handelde in zijn hoedanigheid van stemcoördinator van de VVD in Roermond, geeft het oordeel van het hof dat het oogmerk van de verdachte aldus op dit wederrechtelijk gebruik was gericht, evenmin blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Ook dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

De middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1135

Zaaknummer: 18/00168

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: G.J.J.G. Stevens|Waltmans

Wetsartikelen: 119 Grondwet, 76 RO, Z3 Kieswet en 272 Sr

RECHTSPRAAK

Voldoet strafoplegging aan artikel 179 WvW 1994?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 179 lid 6 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WvW 1994).

Het hof heeft bij de bestreden uitspraak aan de verdachte onder meer de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen voorwaardelijk ontzegd voor de duur van acht maanden, met een proeftijd van twee jaren. Het hof had op grond van artikel 179 lid 6 WvW 1994 moeten bevelen dat de tijd gedurende welke het rijbewijs van de veroordeelde ingevolge artikel 164 WvW 1994 vóór het tijdstip waarop de bijkomende straf ingaat, ingevorderd of ingehouden is geweest, op de duur van die straf geheel in mindering zal worden gebracht, doch heeft verzuimd die aftrek te bevelen (vgl. HR 30 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX3863).

Het middel klaagt daarover terecht.

In zijn arrest van 19 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ4478 heeft de Hoge Raad ten aanzien van uitspraken waarin is verzuimd de aftrek van artikel 27 lid 1 Sr te bevelen geoordeeld dat de verdachte in cassatie niet een voldoende te respecteren belang heeft bij vernietiging op dat punt. De gronden die aan voormeld arrest ten grondslag liggen gelden op overeenkomstige wijze voor zaken waarin is verzuimd de wettelijk verplichte aftrek op grond van artikel 179 lid 6 WvW 1994 toe te passen.

Het verzuim toepassing te geven aan de wettelijk voorgeschreven aftrek als bedoeld in artikel 179 lid 6 WvW 1994 vormt immers een onmiddellijk kenbare fout die zich voor eenvoudig herstel leent door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben gezeten. Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor ondubbelzinnig duidelijkheid komt te bestaan omtrent de voor tenuitvoerlegging vatbare strafoplegging. Maar ook indien zodanige herstelbeslissing achterwege blijft, bestaat bij vernietiging van de bestreden uitspraak waarin is verzuimd de aftrek van artikel 179 lid 6 WvW 1994 te bevelen onvoldoende in rechte te respecteren belang. Er is in zo een geval immers sprake van een voor eenieder evidente vergissing op grond waarvan die uitspraak verbeterd moet worden gelezen, en wel aldus dat de bedoelde aftrek is bevolen. Een redelijk handelend Openbaar Ministerie dat met de tenuitvoerlegging van de

strafoplegging is belast kan zich dan ook niet op het standpunt stellen dat de bijkomende straf van ontzegging van de bevoegdheid zonder die aftrek moet worden ten uitvoer gelegd (vgl. HR 19 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ4478).

Het vorenstaande brengt mee dat het middel wegens gebrek aan belang niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad zal in voorkomende gevallen een klacht als hier aan de orde met toepassing van artikel 80a RO afdoen.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1081

Zaaknummer: 17/04039

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 179 WvW 1994 en 80a RO

RECHTSPRAAK

Mondelinge beslissing van de rechtbank aan te merken als einduitspraak als bedoeld in artikel 138 Sv?

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de door de rechtbank op 12 juni 2014 gegeven beslissing geen einduitspraak is in de zin van artikel 138 Sv waartegen hoger beroep openstaat, blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans ontoereikend is gemotiveerd.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 5 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:1 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1071

Zaaknummer: 18/05081

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Knigge

Wetsartikelen: 138 Sv en 404 Sv

RECHTSPRAAK

Voldoet strafoplegging aan artikel 57 Sr?

Het middel klaagt over de strafoplegging en voert daartoe aan dat het hof in strijd met artikel 57 lid 1 Sr niet één vrijheidsstraf heeft opgelegd.

In aanmerking genomen dat het bewezen verklaarde meer dan één misdrijf oplevert, heeft het hof in strijd met artikel 57 lid 1 Sr in plaats van één vrijheidsstraf twee vrijheidsstraffen opgelegd, namelijk een gevangenisstraf voor de duur van 42 dagen met aftrek op de voet van artikel 27 lid 1 Sr en een gevangenisstraf voor de duur van drie weken, geheel voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. Het middel klaagt daarover terecht.

Het hof heeft evenwel onmiskenbaar beoogd een deels onvoorwaardelijke en deels voorwaardelijke gevangenisstraf op te leggen, waarvan het onvoorwaardelijke deel 42 dagen, dus zes weken, beloopt en het voorwaardelijke deel drie weken met aftrek als bedoeld in artikel 27 lid 1 Sr. De Hoge Raad zal verstaan dat de verdachte is veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen weken, waarvan drie weken voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren en aftrek als bedoeld in artikel 27 lid 1 Sr.

Opmerking verdient het volgende. Een onmiddellijk kenbare fout als hier aan de orde leent zich voor eenvoudig herstel door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben gezeten overeenkomstig hetgeen de Hoge Raad heeft beslist in zijn arresten van 6 juli 2010 (ECLI:NL:HR:2010:BJ7243) en 12 juni 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BW1478). Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor ondubbelzinnig en op kortere termijn duidelijkheid komt te bestaan omtrent de voor tenuitvoerlegging vatbare strafoplegging.

De Hoge Raad verstaat dat de verdachte is veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van negen weken, waarvan drie weken voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren en met aftrek overeenkomstig het bepaalde in artikel 27 lid 1 Sr en verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1098

Zaaknummer: 17/04959

Rechters: W.A.M. van Schendel, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: A.C.J. Lina

Wetsartikelen: 57 Sr en 27 Sr

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek niet-gemachtigde raadvrouwe op de grond dat verdachte (mogelijk) geen weet heeft van de terechtzitting.

Het middel komt op tegen de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

De aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde omstandigheid dat de verdachte (mogelijk) geen weet heeft van de zitting, kan zonder meer als ‘niet aannemelijk’ worden beoordeeld indien de dagvaarding of oproeping voor de terechtzitting in persoon is betekend. Dan kan de rechter het verzoek reeds op deze grond afwijzen.

Indien de dagvaarding of de oproeping weliswaar niet in persoon is uitgereikt, maar wel op rechtsgeldige wijze – dat wil zeggen: in overeenstemming met de ter zake geldende wettelijke voorschriften (art. 585-590 Sv) alsmede de in de rechtspraak van de Hoge Raad tot uitdrukking gebrachte regels (vgl. in het bijzonder HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163) – is betekend, kan de rechter dat verzoek niet op die enkele grond afwijzen. Uit zo’n betekening volgt immers niet zonder meer dat de verdachte op de hoogte is van de zitting. In dat geval is een afwijzing van het verzoek tot aanhouding op de grond dat de aan dat verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is, alleen mogelijk indien op basis van andere omstandigheden kan worden vastgesteld dat de verdachte daadwerkelijk weet heeft van de zitting.

Indien niet kan worden vastgesteld dat de verdachte daadwerkelijk weet heeft van de zitting, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen. Bij die belangenafweging kan vervolgens wel betekenis toekomen aan de omstandigheid dat de dagvaarding of de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep op rechtsgeldige wijze, zij het niet in persoon, is betekend. Zoals tot uitdrukking is gebracht in HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, r.o. 3.36-3.37, mag dan immers van de verdachte die hoger beroep instelt en prijs stelt op berechting op tegenspraak, worden verwacht dat hij de in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen neemt om te voorkomen dat de appeldagvaarding hem niet bereikt of de inhoud daarvan hem niet bekend wordt. Tot die maatregelen kan in elk geval worden gerekend dat de verdachte zich bereikbaar

houdt voor zijn raadsman – die uit eigen hoofde een afschrift van de appeldagvaarding ontvangt indien hij zich in hoger beroep heeft gesteld – opdat de verdachte in voorkomende gevallen (ook) langs die weg van het tijdstip van behandeling van zijn zaak op de hoogte komt. Het kennelijk niet treffen door de verdachte van dergelijke in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen kan de rechter in hoger beroep – naast andere factoren die daarvoor van belang kunnen zijn, zoals het procesverloop en het gewicht van de zaak – in de vereiste belangenafweging betrekken.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid dat de verdachte (mogelijk) niet op de hoogte was van de terechtzitting in hoger beroep van 27 september 2017, niet aannemelijk is reeds omdat de oproeping voor die terechtzitting op wettige wijze op het BRP-adres aan een huisgenoot is uitgereikt, en dat daarom het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting moet worden afgewezen. Dat oordeel is, gelet op wat hiervoor onder 2.4.3 is vooropgesteld, niet begrijpelijk. Evenmin heeft het hof de belangenafweging gemaakt. Noch zijn overweging dat het aanwezigheidsrecht een groot goed is maar in dit geval wegvalt omdat duidelijk was dat de zitting vandaag was, noch zijn opmerking over het beperkte belang naar aanleiding van de discussie over de vordering tot tenuitvoerlegging, is daarvoor toereikend.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1145

Zaaknummer: 17/04939

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 279 Sv

RECHTSPRAAK

Rijden terwijl verdachte wist dat rijbewijs ongeldig was verklaard.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, nu uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet kan volgen dat het rijbewijs van de verdachte op 24 februari 2015 ongeldig was verklaard, na de ongeldigverklaring van het rijbewijs geen ander rijbewijs aan de verdachte is afgegeven en de verdachte 'wist' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Om tot een bewezenverklaring van een op artikel 9 lid 2 eerste volzin WVV 1994 toegesneden tenlastelegging te kunnen komen, zal uit de bewijsvoering allereerst moeten blijken dat het rijbewijs van de verdachte ongeldig is verklaard, het desbetreffende besluit is bekendgemaakt aan de verdachte en van kracht was doordat zeven dagen zijn verlopen na die bekendmaking (vgl. art. 3:40 en 3:41 Awb respectievelijk art. 124 lid 3 en 132 lid 4 WVV 1994). Dat aan dit vereiste is voldaan kan bijvoorbeeld blijken uit een mededeling van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: CBR) aan de houder van het rijbewijs, waarin het besluit is weergegeven, alsmede een aantekening waaruit blijkt dat, wanneer en op welke wijze verzending van die mededeling aan de houder van het rijbewijs heeft plaatsgevonden. Opmerking verdient dat een tegen dat besluit door of namens de verdachte ingesteld administratief bezwaar of beroep niet leidt tot schorsing van het besluit tot ongeldigverklaring. Wel kan een geslaagd bezwaar of beroep meebrengen dat achteraf gezien de ongeldigverklaring nooit heeft gegolden.

In de tweede plaats moet uit de bewijsvoering blijken dat na de ongeldigverklaring van het rijbewijs aan de verdachte geen ander rijbewijs is afgegeven. Dat kan bijvoorbeeld gebeuren aan de hand van gegevens uit het rijbewijsregister, waaruit blijkt dat geen geldig rijbewijs van kracht was tijdens het besturen door de verdachte.

In de derde plaats moet uit de bewijsvoering kunnen worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het besturen van het motorrijtuig 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Dit vereiste hangt ermee samen dat artikel 9 WVV 1994 een misdrijf oplevert; een dergelijk vereiste geldt bijvoorbeeld niet bij de overtreding van artikel 107 WVV 1994. De vraag of aan dit vereiste is voldaan kan bijzondere aandacht verdienen, in

het bijzonder in die gevallen waarin daaromtrent niets blijkt uit de verklaringen van de verdachte, noch uit gedragingen zoals het voldoen aan de verplichting het ongeldig verklaarde rijbewijs in te leveren (vgl. art. 124 lid 4 onderscheidenlijk art. 132 lid 5 WVV 1994). In dat verband is van belang dat in de rechtspraak van de Hoge Raad meermalen is beslist dat uit de enkele omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte per aangetekende brief en als gewone brief naar de verdachte is verzonden en die brieven vervolgens niet als onbestelbaar retour zijn gekomen, niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard (vgl. bijvoorbeeld HR 25 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO6762). Welke bijkomende of andere omstandigheden wel toereikend zijn, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Dat wordt geïllustreerd door het overzicht van de rechtspraak in de conclusie van de advocaat-generaal onder 10.1 tot en met 10.6. Opmerking verdient dat de bewijsmotivering in dit opzicht wel toereikend is wanneer uit de bewijsvoering volgt dat een uitreiking van het besluit tot ongeldigverklaring in persoon heeft plaatsgevonden.

Uit de bewijsvoering kan niet zonder meer volgen dat het besluit van het CBR tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte aan de verdachte is bekendgemaakt en op het moment van het ten laste gelegde van kracht was. Voorts kan uit de bewijsvoering niet zonder meer volgen dat aan de verdachte na de ongeldigverklaring van zijn rijbewijs geen ander rijbewijs is afgegeven. Uit de bewijsvoering kan bovendien niet zonder meer volgen dat de verdachte 'wist' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard; anders dan het hof kennelijk heeft geoordeeld, zijn de verklaring van de verdachte en de omstandigheid dat het CBR het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte heeft genomen, daartoe niet voldoende.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1146

Zaaknummer: 18/01317

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 9 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Gemachtigde raadsman van verdachte heeft ter terechtzitting geen aanhoudingsverzoek gedaan, maar heeft wel verklaard dat verdachte hem ‘gistermiddag’ telefonisch heeft medegedeeld op zitting aanwezig te zijn en dat hij ‘zojuist’ geen contact met verdachte heeft kunnen krijgen.

Het middel klaagt dat de verdachte in strijd met artikel 6 EVRM niet in de gelegenheid is gesteld bij de berechting van zijn zaak in hoger beroep aanwezig te zijn, omdat hij ten tijde van de behandeling ter terechtzitting in hoger beroep was ingesloten in een politiebureau en hij niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn aanwezigheidsrecht.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 12 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1149

Zaaknummer: 18/01063

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: C. van Aken

Wetsartikelen: 279 Sv, 281 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Is bij aanvang van terechtzitting nabij zittingszaal aanwezige verbalisant verschenen getuige als bedoeld in artikel 287 Sv en was er toestemming van verdachte tot doorzoeking van diens auto en daarin aangetroffen tassen?

Het middel klaagt over de afwijzing van het verzoek tot het horen van de bij aanvang van de terechtzitting nabij de zittingszaal aanwezige verbalisant [verbalisant 1] als getuige.

Van het horen van de getuigen van wier aanwezigheid mededeling is gedaan bij de (hernieuwde) aanvang respectievelijk hervatting van het onderzoek, kan slechts worden afgezien (i) met toestemming van de officier van justitie en de verdediging, of (ii) indien die procespartijen niet instemmen met het afzien van het horen, op de gronden die zijn genoemd in artikel 288 lid 1 onder b en c Sv, te weten dat het gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van de getuige door het afleggen van een verklaring ter terechtzitting in gevaar wordt gebracht en het voorkomen van dit gevaar zwaarder weegt dan het belang om de getuige ter terechtzitting te kunnen ondervragen, dan wel dat redelijkerwijs valt aan te nemen dat daardoor het Openbaar Ministerie niet in zijn vervolging of de verdachte in zijn verdediging wordt geschaad.

Het middel berust op de opvatting dat een persoon die niet als getuige is opgeroepen, maar zich op het verzoek van het Openbaar Ministerie om praktische redenen bij aanvang van de terechtzitting nabij de zittingszaal beschikbaar heeft gehouden teneinde, indien nodig, een verklaring te kunnen afleggen, moet worden aangemerkt als een zogenoemde meegebrachte getuige en mitsdien als een ‘verschenen getuige’ in de zin van artikel 287 lid 2 Sv. Die opvatting is onjuist. Een persoon die niet als getuige is opgeroepen, kan slechts als verschenen getuige in de zin van artikel 287 lid 1 en 2 Sv gelden indien a) deze persoon op initiatief van de verdediging bij de aanvang van de (nadere) terechtzitting aanwezig is en door de verdediging bij aanvang van die zitting wordt meegedeeld dat zij deze persoon heeft meegebracht om gehoord te worden en dat deze persoon zich daartoe bereid heeft verklaard, of b) deze persoon op initiatief van het Openbaar Ministerie bij de aanvang van de (nadere) terechtzitting aanwezig is en door de vertegenwoordiger van het Openbaar Ministerie bij aanvang van die

zitting wordt meegedeeld dat hij deze persoon heeft meegebracht om gehoord te worden en dat deze persoon zich daartoe bereid heeft verklaard.

Het middel faalt.

Het middel komt voorts op tegen het oordeel van het hof dat de verbalisanten met toestemming van de verdachte diens auto en daarin aangetroffen tassen hebben doorzocht.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte toestemming heeft gegeven tot het doorzoeken van zijn auto en daarin aanwezige tassen. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk en, ook in het licht van hetgeen namens de verdachte over het ontbreken van 'bewuste en vrijwillige toestemming' is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad mede in aanmerking hetgeen het hof met betrekking tot de verleende toestemming heeft vastgesteld over de door de verdachte gebruikte bewoordingen en zijn gedragingen, en over de omstandigheid dat de verdachte voorafgaand aan de door hem gegeven toestemming door de verbalisanten is gewezen op het doel van die doorzoeking en de mogelijkheid om van het verlenen van toestemming af te zien.

Bij dat oordeel heeft het hof klaarblijkelijk betrokken dat de communicatie door de verbalisanten met de verdachte op zodanige wijze is verlopen dat een en ander voor de verdachte voldoende duidelijk was.

Het middel faalt.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie jaren en zes maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie jaar en vier maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1143

Zaaknummer: 17/03601

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, J.C.A.M. Claassens en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 287 Sv

RECHTSPRAAK

Meer dan beperkte inbreuk op persoonlijke levenssfeer?

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft verworpen het verweer dat het onderzoek aan de smartphone van de verdachte onrechtmatig is en dat de resultaten daarvan moeten worden uitgesloten van de bewijsvoering.

In zijn arrest van 4 april 2017, ECLI:NL:HR:2017:584 heeft de Hoge Raad onder meer het volgende overwogen:

Voor het doen van onderzoek door een opsporingsambtenaar aan in beslag genomen elektronische gegevensdragers en geautomatiseerde werken teneinde de beschikking te krijgen over daarin opgeslagen of beschikbare gegevens vereist de wet geen voorafgaande rechterlijke toetsing of tussenkomst van de officier van justitie. Indien de met het onderzoek samenhangende inbreuk op de persoonlijke levenssfeer als beperkt kan worden beschouwd, biedt de algemene bevoegdheid van opsporingsambtenaren, neergelegd in artikel 94 Sv, in verbinding met artikel 95 en 96 Sv, daarvoor voldoende legitimatie. Dit zal het geval kunnen zijn indien het onderzoek slechts bestaat uit het raadplegen van een gering aantal bepaalde op de elektronische gegevensdrager of in het geautomatiseerde werk opgeslagen of beschikbare gegevens. Indien dat onderzoek zo verstrekkend is dat een min of meer compleet beeld is verkregen van bepaalde aspecten van het persoonlijk leven van de gebruiker van de gegevensdrager of het geautomatiseerde werk, kan dat onderzoek jegens hem onrechtmatig zijn. Daarvan zal in het bijzonder sprake kunnen zijn wanneer het gaat om onderzoek van alle in de elektronische gegevensdrager of het geautomatiseerde werk opgeslagen of beschikbare gegevens met gebruikmaking van technische hulpmiddelen.

Mede gelet op het vooralsnog ontbreken van een daarop toegesneden wettelijke regeling verdient het volgende opmerking. De bevoegdheid tot inbeslagneming van voorwerpen en de daarin besloten liggende bevoegdheid tot het verrichten van onderzoek aan die voorwerpen

kunnen op grond van artikel 95 en 96 Sv ook worden uitgeoefend door de op grond van artikel 148 Sv met het gezag over de opsporing belaste officier van justitie, nu deze blijkens artikel 141 aanhef en onder a Sv met opsporing is belast. Voorts kunnen die bevoegdheden op grond van artikel 104 lid 1 Sv worden uitgeoefend door de rechter-commissaris. De hier genoemde wettelijke bepalingen bieden tevens de grondslag voor het verrichten van onderzoek aan in beslag genomen voorwerpen door de officier van justitie respectievelijk de rechter-commissaris, indien de inbeslagneming is geschied door een opsporingsambtenaar.

In zo een geval vormen de genoemde wettelijke bepalingen een toereikende grondslag voor onderzoek aan in beslag genomen voorwerpen – waaronder elektronische gegevensdragers en geautomatiseerde werken – dat een meer dan beperkte inbreuk op de persoonlijke levenssfeer meebrengt. Daarbij valt – in het licht van artikel 8 EVRM – aan onderzoek door de rechter-commissaris in het bijzonder te denken in gevallen waarin op voorhand is te voorzien dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer zeer ingrijpend zal zijn.

Het hof heeft vastgesteld, kort gezegd, dat (i) de gehele inhoud van de mobiele telefoon van de verdachte en de bij die telefoon behorende SD-kaart door opsporingsambtenaren is gekopieerd en veiliggesteld met als doel de daarop opgeslagen of beschikbare gegevens nader te onderzoeken, en (ii) dat door opsporingsambtenaren op verschillende momenten onderzoek is gedaan naar deze opgeslagen of beschikbare gegevens, waarbij alle foto's en video's zijn onderzocht. Op basis van deze vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat artikel 94 Sv een toereikende wettelijke grondslag vormt voor het door de opsporingsambtenaren verrichte nadere onderzoek aan de in beslag genomen smartphone en de daarbij behorende SD-kaart van de verdachte, aangezien daarmee niet meer dan een beperkte inbreuk op de persoonlijke levenssfeer is gemaakt.

In aanmerking genomen dat het hof wel overweegt dat 'de politie selectief is geweest in het onderzoek aan de telefoon', maar dat het niet heeft vastgesteld aan de hand waarvan en met het oog waarop een selectie, die blijkbaar ten minste alle opgeslagen foto's en films omvatte, is gemaakt, is het oordeel van het hof niet toereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt in zoverre. Tot cassatie behoeft dat evenwel niet te leiden in verband met het volgende. In zijn arrest van 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, heeft de Hoge Raad regels geformuleerd voor de toepassing van bewijsuitsluiting als rechtsgevolg van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv ten aanzien van bewijsmateriaal dat rechtstreeks als gevolg van een bepaald vormverzuim is verkregen. Mede in het licht van die regels is het door de raadvrouw gevoerde, tot bewijsuitsluiting strekkende verweer onvoldoende onderbouwd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat aan een niet-gerechvaardigde inbreuk op het door het eerste lid van artikel 8 EVRM gewaarborgde recht in de strafprocedure

tegen de verdachte niet zonder meer rechtsgevolgen behoeven te worden verbonden en dat door de verdediging onvoldoende is onderbouwd dat zich in de onderhavige zaak een situatie voordoet waarin toepassing van bewijsuitsluiting noodzakelijk moet worden geacht. Het hof had dat verweer daarom slechts kunnen verwerpen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1079

Zaaknummer: 17/03716

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 94 Sv, 95 Sv, 96 Sv, 148 Sv, 8 EVRM en 359a Sv

RECHTSPRAAK

Verontschuldigbare termijnoverschrijding in verband met zwakbegaafdheid verdachte?

Het middel klaagt over de motivering van de verwerping door het hof van het verweer dat sprake is van verschoonbare termijnoverschrijding bij het instellen van hoger beroep.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarbij kan worden gedacht aan een zodanige psychische gesteldheid dat in verband daarmee het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen niet aan de verdachte kan worden toegerekend (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587).

Het hof heeft geoordeeld dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van hoger beroep niet verschoonbaar is, op de grond dat ‘uit de overgelegde rapportage en vonnissen (...) weliswaar [blijkt] dat bij verdachte sprake is van zwakbegaafdheid en dat in het verleden steeds jeugdstrafrecht is toegepast’ maar dat ‘niet [blijkt] dat de verdachte, die zijn MBO-diploma niveau 1 heeft behaald, in het geheel niet heeft begrepen of kunnen begrijpen dat hij binnen 14 dagen na uitreiking van het vonnis hoger beroep moest (laten) instellen’. Door slechts te beoordelen of de verdachte dit ‘in het geheel niet heeft begrepen of kunnen begrijpen’ heeft het hof de juistheid in het midden gelaten van hetgeen door en namens de verdachte is aangevoerd, onder meer inhoudende dat de verdachte vanwege hem niet toe te rekenen psychische problematiek, bestaande uit een gedragsstoornis en zwakbegaafdheid of zwakzinnigheid, hulp nodig heeft bij onder meer het openen van zijn post en daarmee iets doen, dat hij bij het nemen van belangrijke beslissingen volledig afhankelijk is van derden en dat hij de verschillende procedures niet uit elkaar kan houden. Daarmee is de mogelijkheid open gebleven dat omstandigheden meebrengen dat het verzuim om het hoger beroep tijdig in te stellen niet aan de verdachte kan worden toegerekend. Het oordeel van het hof is daarom

ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1082

Zaaknummer: 17/05179

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: B.G.M.C. Peters

Wetsartikelen: 407 Sv

RECHTSPRAAK

Hoger beroep te laat ingesteld.

Het middel keert zich tegen de beslissing van het hof tot niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 8 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1157

Zaaknummer: 18/00261

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijs medeplegen oplichting en motivering van toewijzing vordering benadeelde partij diefstal.

Plaatsvervangend advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest voor wat betreft de hoogte van de opgelegde straf en tot vermindering daarvan naar de gebruikelijke maatstaf en verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt ten eerste dat de bewezenverklaring van het onder 2 tot en met 5 ten laste gelegde ten aanzien van het medeplegen ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft voor zijn oordeel overwogen dat sprake is van het onder 2 tot en met 5 bewezen verklaarde medeplegen van oplichting in het bijzonder in aanmerking genomen dat de verdachte de auto heeft bestuurd waarmee de in de bewezenverklaring bedoelde apparatuur is opgehaald door de medeverdachte [medeverdachte]. Deze omstandigheid is echter, mede in het licht van hetgeen het hof heeft vastgesteld omtrent de gang van zaken bij de oplichtingen en de rol van de medeverdachte [medeverdachte] daarbij, niet zonder meer voldoende om te kunnen aannemen dat de verdachte een zodanige intellectuele en/of materiële bijdrage heeft geleverd aan de bewezen verklaarde oplichtingen dat hij deze heeft medegepleegd. Nu dat medeplegen ook overigens niet uit de bewijsvoering volgt, is de bewezenverklaring in zoverre niet toereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

Het middel klaagt onder meer ten aanzien van het onder 1 bewezen verklaarde dat het hof de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde 4] onvoldoende heeft gemotiveerd.

De klacht faalt op de gronden die zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 25 en 26.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tot en met 5 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in

zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1136

Zaaknummer: 18/00416

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 47 Sr en 335 Sv

RECHTSPRAAK

Mondelinge beslissing van de rechtbank aan te merken als einduitspraak als bedoeld in artikel 138 Sv?

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de door de rechtbank op 12 juni 2014 gegeven beslissing geen einduitspraak is in de zin van artikel 138 Sv waartegen hoger beroep openstaat, blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans ontoereikend is gemotiveerd.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 5 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:1 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1072

Zaaknummer: 18/05082

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Knigge

Wetsartikelen: 138 Sv en 404 Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek niet-gemachtigde raadsman.

Het middel klaagt over de afwijzing van het verzoek van de niet op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman tot aanhouding van de behandeling van de zaak ten behoeve van het alsnog verkrijgen van zo een machtiging.

Een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting kan ter terechtzitting worden gedaan door de verdachte of diens op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman. Ook de raadsman die niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging van de ter terechtzitting niet-verschenen verdachte, kan ter terechtzitting een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting doen voor zover dat verzoek wordt gedaan met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of ten behoeve van het alsnog verkrijgen van de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging. Overeenkomstig artikel 329 en 330 Sv wordt beslist op het verzoek nadat het Openbaar Ministerie daaromtrent is gehoord.

Indien zich niet het geval voordoet dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is geoordeeld, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 onder c EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid ter terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde gronden moeten worden betrokken, dient de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk te geven in de motivering van zijn beslissing. In cassatie kan die motivering slechts op haar begrijpelijkheid worden getoetst (vgl. HR 16 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1934).

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding van de behandeling van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep afgewezen, omdat het belang van een voortvarende rechtspleging prevaleert boven het belang van de verdachte bij aanhouding van de behandeling van de zaak. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Dat oordeel is ook toereikend

gemotiveerd, in aanmerking genomen dat de raadsman in de kern slechts heeft aangevoerd dat hij namens de verdachte hoger beroep heeft ingesteld, dat hij geen contact meer heeft met de verdachte en dat de verdachte niet heeft gereageerd op een uitnodiging voor een gesprek.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1144

Zaaknummer: 17/04923

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 279 Sv, 281 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Is het oordeel van het hof met betrekking tot omvang van namens verdachte ingesteld hoger beroep begrijpelijk?

Het middel klaagt over het oordeel van het hof over de omvang van het namens de verdachte ingestelde hoger beroep.

In de bestreden uitspraak ligt als het – niet onbegrijpelijke oordeel van het hof besloten dat de volmacht tot het instellen van het hoger beroep niet een ondubbelzinnige beperking inhoudt ten aanzien van de omvang van het hoger beroep en dat aldus niet op die grond sprake is van een ambtelijk verzuim bij het opstellen van de appelakte. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat het hoger beroep nadien niet alsnog partieel door de verdachte is ingetrokken, is het oordeel van het hof dat ook het onder 2 ten laste gelegde aan het oordeel van het hof is onderworpen, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1162

Zaaknummer: 17/05177

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.G.M.C. Peters

Wetsartikelen: 407 Sv

RECHTSPRAAK

Herstelarrest over een overschrijding van het strafmaximum.

De Hoge Raad heeft in deze zaak bij arrest van 26 april 2016 (ECLI:NL:HR:2016:744), na verwerping van de namens de verdachte voorgestelde cassatiemiddelen, de bestreden uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 14 oktober 2014 wegens overschrijding van de redelijke termijn vernietigd, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, met vermindering van deze straf in die zin dat deze zeventien jaren en tien maanden beloopt, en met verwerping van het beroep voor het overige.

Bij brief van 13 juni 2019 heeft procureur-generaal J. Silvis de Hoge Raad erop gewezen dat het hof aldus een straf heeft opgelegd die de wet niet toelaat. Gelet op de bewezenverklaringen en de kwalificaties bedroeg op grond van artikel 287 Sr in verbinding met artikel 45 en 57 Sr het maximum voor deze feiten dertien jaren en vier maanden gevangenisstraf.

In het arrest van de Hoge Raad van 26 april 2016 is abusievelijk niet ambtshalve geoordeeld dat aan de verdachte bij het arrest van het hof een gevangenisstraf was opgelegd die het strafmaximum overschreed, nu deze niet achttien jaren, doch ten hoogste dertien jaren en vier maanden mag bedragen.

De Hoge Raad zal deze ommissie herstellen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1100

Zaaknummer: 14/05523

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu en V. van den Brink

Wetsartikelen: 57 Sr

RECHTSPRAAK

Beslag op geldbedrag, twee blokken goud en twee merkhorloges.

Het cassatieberoep is gericht tegen een beschikking van het hof van 29 april 2016, waarbij een klaagschrift van de klager, voor zover strekkende tot teruggave van een geldbedrag van € 1.250, twee blokken goud en twee horloges die onder [verdachte] zijn in beslag genomen, ongegrond is verklaard.

Het hof heeft – in cassatie onbestreden – vastgesteld dat de in het middel bedoelde voorwerpen in de strafzaak tegen [verdachte] bij arrest van 29 april 2016 van het Gerechtshof Amsterdam verbeurd zijn verklaard. Het procesverloop in die strafzaak is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.4 tot en met 4.9. In het bijzonder is het volgende van belang.

- De Rechtbank Noord-Holland heeft bij vonnis van 6 maart 2014 in de strafzaak tegen [verdachte] de in het middel bedoelde voorwerpen verbeurdverklaard.
- Op het tegen dat vonnis ingestelde hoger beroep heeft het hof bij arrest van 29 april 2016 die voorwerpen eveneens verbeurdverklaard.
- Op het tegen dat arrest ingestelde beroep in cassatie heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 24 april 2018, ECLI:NL:HR:2018:507 die uitspraak vernietigd, onder meer wat betreft de beslissing tot verbeurdverklaring van die voorwerpen, en de zaak teruggewezen naar het hof, opdat de zaak mede ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Gelet op de door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen, zoals vermeld in diens conclusie onder 4.7, moet ervan worden uitgegaan dat na voormelde terugwijzing door het hof nog geen arrest is gewezen. Dit brengt mee dat in cassatie moet worden uitgegaan van voormelde beslissing van de rechtbank.

Deze beslissing omtrent het beslag in de strafzaak tegen een ander dan de klager betekent dat de klager, die teruggave heeft verzocht van in beslag genomen voorwerpen ten aanzien waarvan bij voormeld vonnis is beslist, geen belang meer heeft bij het beroep tegen de

beschikking van het hof van 29 april 2016, waarin zijn klaagschrift (gedeeltelijk) ongegrond is verklaard. De klager dient daarom in het beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. In de bestreden beschikking is immers naar zijn aard een beslissing gegeven in afwachting van het oordeel van de strafrechter dienaangaande. Door die beslissing omtrent het beslag in de strafzaak tegen [verdachte] kan op het bestaande klaagschrift geen (andersluidende) beslissing meer volgen. Dit is ingevolge artikel 552b Sv eerst anders nadat de beslissing tot verbeurdverklaring in de strafzaak uitvoerbaar is geworden.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1063

Zaaknummer: 16/02556

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 552a Sv, 552b Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Opzettelijke wederrechtelijke toe-eigening van portemonnee met een identiteitskaart en andere pasjes?

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte zich goederen toebehorende aan [slachtoffer] opzettelijk wederrechtelijk heeft toegeëigend, onvoldoende met redenen is omkleed.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat de verdachte de in de bewezenverklaring bedoelde portemonnee met inhoud heeft gevonden, dat hij die goederen ten tijde van zijn aanhouding in zijn jaszak droeg, dat hij die goederen niet langer dan drie of vier dagen in zijn bezit heeft gehad en dat hij gedurende die periode van deze vondst geen melding heeft gedaan 'bij autoriteiten'. Het in de kern daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte opzettelijk de in de bewezenverklaring vermelde goederen wederrechtelijk zich heeft toegeëigend, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1061

Zaaknummer: 17/03805

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Bredius

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Geen taakstraf omdat de verdachte niet beschikt over vaste woon- of verblijfplaats in Nederland.

Het middel klaagt over de strafoplegging, in het bijzonder over de overweging van het hof dat het geen taakstraf zal opleggen 'op de grond dat de verdachte niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats in Nederland, zodat met hem geen afspraken met de Reclassering kunnen worden gemaakt over de tenuitvoerlegging van een dergelijke straf'.

De enkele omstandigheid dat de verdachte in een andere lidstaat van de Europese Unie dan Nederland woonachtig is, staat niet in de weg aan de oplegging van een taakstraf. Gelet op het toepasselijke juridisch kader – de Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties en het Kaderbesluit 2008/947/JBZ inzake de toepassing van het beginsel van de wederzijdse erkenning op vonnissen en proeftijdbeslissingen met het oog op het toezicht op proeftijdvoorwaarden en alternatieve straffen – belet die enkele omstandigheid immers op zichzelf niet de tenuitvoerlegging in een andere lidstaat (vgl. HR 15 januari 2019, ECLI:NL:HR:2019:46). Die enkele omstandigheid belet evenmin de tenuitvoerlegging van een taakstraf in Nederland.

Het hof heeft met de overweging dat het geen taakstraf aan de verdachte zal opleggen omdat vanwege het niet beschikken over een vaste woon- of verblijfplaats in Nederland geen afspraken kunnen worden gemaakt met de Reclassering over de tenuitvoerlegging van een taakstraf, kennelijk als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat reeds de enkele omstandigheid dat de verdachte niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats in Nederland in het onderhavige geval in de weg staat aan de mogelijkheid tot tenuitvoerlegging van een taakstraf in Nederland dan wel in Roemenië. Dat oordeel is met betrekking tot de mogelijkheid om een taakstraf die is opgelegd aan een bewoner van een andere lidstaat van de Europese Unie ten uitvoer te leggen in Nederland dan wel in een andere lidstaat, niet zonder meer begrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat de in Roemenië woonachtige verdachte op de terechtzitting in hoger beroep heeft verklaard weer naar Nederland te zijn gekomen om hier te werken. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1066

Zaaknummer: 18/00172

Rechters: W.A.M. van Schendel, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: P.D. Popescu

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Hoe moet artikel 63 Sr jo. artikel 77gg Sr worden toegepast in een geval waarin verdachte na het door de rechter te berechten feit, dat verdachte als 14-jarige heeft begaan, verschillende keren is veroordeeld tot vrijheidsstraffen waarbij zowel jeugd- als volwassenenstrafrecht is toegepast?

Plaatsvervangend advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt dat aan de verdachte – in strijd met artikel 63 Sr in verbinding met artikel 77gg lid 2 Sr – jeugddetentie is opgelegd. Het betoogt daartoe onder meer dat in het onderhavige geval ‘door de werking van artikel 77gg, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht geen ruimte meer bestaat voor enige strafoplegging in de zin van jeugddetentie’.

Het middel roept de vraag op hoe artikel 63 Sr in verbinding met artikel 77gg lid 2 Sr moet worden toegepast in een geval als het onderhavige, waarin de verdachte na het door de rechter te berechten feit, dat de verdachte als 14-jarige heeft begaan, verschillende keren is veroordeeld tot vrijheidsstraffen waarbij zowel het jeugd- als het volwassenenstrafrecht is toegepast.

De strafbare feiten waarvoor de verdachte volgens het volwassenenstrafrecht is veroordeeld, kunnen niet gevoegd worden behandeld met het onderhavige bewezen verklaarde feit, begaan als 14-jarige. Daarom dient de straf die ter zake van die feiten is opgelegd niet te worden verdisconteerd in de thans op te leggen vrijheidsstraf.

Voorts geldt voor een deel van de feiten die door de eerste rechter met toepassing van het jeugdstrafrecht zijn berecht dat de verdachte ten tijde van het begaan van het feit 16 of 17 jaar oud was, maar geldt voor een ander deel van die feiten dat de verdachte de leeftijd van 16 jaar nog niet had bereikt. Ingevolge artikel 77i lid 1 onder a Sr is het maximum van een op te leggen jeugddetentie aan de verdachte voor de feiten die hij heeft begaan toen hij nog geen 16 jaar oud was, tot twaalf maanden begrensd. Deze maximumduur is absoluut in die zin dat bij samenloop van diverse strafbare feiten die een verdachte van die leeftijd heeft begaan

ingevolge artikel 77gg lid 2 Sr geen verhoging boven het genoemde maximum is toegestaan, terwijl artikel 77a Sr de werking van artikel 57 Sr voor jeugdigen uitsluit.

Mede gelet hierop brengt een redelijke wetstoepassing in gevallen als het onderhavige met zich dat: a) de rechter ook in geval van samenloop van verschillende strafbare feiten in de eerste plaats ermee rekening dient te houden dat de duur van de jeugddetentie ingevolge artikel 77i lid 1 onder b Sr in totaal ten hoogste 24 maanden bedraagt; b) hij in ieder geval geen hogere straf zal mogen opleggen dan overeenkomt met dit maximum van 24 maanden verminderd met de door de eerste rechter opgelegde straf, voor zover ten aanzien van die feiten het jeugdstrafrecht is toegepast; c) de rechter in geen geval hoger mag straffen dan tot het maximum van de vrijheidsstraf die is gesteld op het door hem te berechten feit; d) hij voorts rekening dient te houden met het absolute strafmaximum van twaalf maanden dat ingevolge artikel 77i lid 1 onder b Sr geldt voor alle feiten die de verdachte heeft begaan toen hij nog geen 16 jaar oud was.

Ingevolge artikel 88 Sr corresponderen bovengenoemde twaalf maanden met 360 dagen jeugddetentie en niet met 365 dagen, zoals het hof kennelijk per abuis heeft aangenomen.

De toepassing hiervan, leidt in het onderhavige geval tot de volgende slotsom. Gelet op de in totaal 240 dagen jeugddetentie die door de eerste rechter aan de verdachte met toepassing van het jeugdstrafrecht zijn opgelegd, zouden er, alleen rekening houdend met de genoemde maatstaven, $(720-240=)$ 480 dagen jeugddetentie resteren. Omdat echter voor de feiten die de verdachte heeft begaan toen hij nog geen 16 jaar oud was reeds 84 dagen jeugddetentie zijn opgelegd, is de strafruimte, gelet op de maatstaf onder d in dit geval $(360-84=)$ 276 dagen en niet, zoals het hof heeft overwogen, 281 dagen.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen faalt het middel, voor zover het berust op de opvatting dat 'door de werking van artikel 77gg, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht geen ruimte meer bestaat voor enige strafoplegging in de zin van jeugddetentie'. Het middel is echter wel terecht voorgesteld voor zover het klaagt dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan artikel 77gg lid 2 Sr in verbinding met artikel 63 en 77i Sr door in de overwegingen uit te gaan van een tweeschottensysteem en alleen de onder het jeugdstrafrecht 'voor 12-15-jarigen opgelegde' straffen in rekening te brengen en niet de 'voor 16-17-jarigen opgelegde' straffen. Weliswaar kan in sommige gevallen het door het hof gehanteerde tweeschottensysteem tot dezelfde uitkomsten leiden als het onder 2.8 beschreven systeem, maar in andere gevallen leidt het tweeschottensysteem ertoe dat – in strijd met hetgeen onder 2.8 is overwogen – in totaal meer dan 24 maanden jeugddetentie worden opgelegd voor de feiten die met toepassing van het jeugdstrafrecht zijn berecht.

Nu naar voren komt dat het hof de maximale strafruimte heeft willen benutten, maar wel een voorwaardelijke straf heeft willen opleggen van 181 dagen jeugddetentie, zal de Hoge Raad, met vernietiging van de bestreden uitspraak in zoverre, de zaak zelf afdoen door de opgelegde straf van 281 dagen jeugddetentie, waarvan 181 dagen voorwaardelijk te verminderen tot een straf van 276 dagen jeugddetentie, waarvan 181 dagen voorwaardelijk.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie, vermindert deze in die zin dat deze 276 dagen, waarvan 181 dagen voorwaardelijk, belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1023

Zaaknummer: 18/04077

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J.M. Oerlemans

Wetsartikelen: 77gg Sr en 63 Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tegenonderzoek naar loggegevens van ‘plofkofferkop’.

Het middel klaagt onder meer dat het hof het verzoek tot het doen van het door de verdediging verlangde tegenonderzoek ontoereikend gemotiveerd heeft afgewezen.

Het door de raadsman gedane verzoek kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan dat het mede strekt tot het doen verrichten van tegenonderzoek naar de betrouwbaarheid van de door het NFI gevalideerde loggegevens van de plofkofferkop.

De eis van een eerlijke procesvoering kan meebrengen dat aan een verzoek tot het doen verrichten van een tegenonderzoek gevolg behoort te worden gegeven. Of zich zo een geval voordoet is afhankelijk van de omstandigheden van de desbetreffende zaak. Daarbij kan worden gedacht aan onder meer (a) de gronden waarop het verzoek steunt, (b) het belang van het gevraagde tegenonderzoek in het licht van – bijvoorbeeld – de aanwezigheid van ander bewijsmateriaal dan wel de overtuigende kracht die pleegt te worden toegekend aan het bestreden onderzoeksresultaat, (c) de omstandigheid dat het verzoek is gedaan op een zodanig tijdstip dat een dergelijk onderzoek nog mogelijk is, en (d) de omstandigheid dat het verzoek redelijkerwijs eerder had kunnen worden gedaan (vgl. HR 8 februari 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR7228).

Het hof heeft verzuimd bij zijn afwijzing van het verzoek kenbaar vorenstaand toetsingskader te betrekken en heeft in het bijzonder niet betrokken dat en waarom een eerlijke procesvoering in het onderhavige geval aan de afwijzing van het verzoek niet in de weg staat. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof zijn oordeel dat de verdachte in het geldwaardetransportvoertuig met behulp van een ‘programmeerunit’ de klantsleutel met code 74117 heeft geprogrammeerd – met welke sleutel vervolgens de plofkofferkop van de geldkoffer is geopend – in overwegende mate heeft gebaseerd op de desbetreffende loggegevens, is het slechts door globale verwijzing naar de inhoud van het NFI-rapport en naar verhoren van deskundigen in eerste aanleg gemotiveerde oordeel van het hof dat het verzochte onderzoek niet noodzakelijk is, in het licht van hetgeen de verdediging heeft aangevoerd omtrent onregelmatigheden in de loggegevens, niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1065

Zaaknummer: 17/03720

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 150b Sv

RECHTSPRAAK

Vindt betrokkenheid van de verdachte in voldoende mate steun in andere bewijsmiddelen?

Het middel klaagt onder meer dat het hof de verklaringen van de getuigen [verbalisant 1], [verbalisant 3] en [verbalisant 4], allen verbalisanten, ten onrechte tot het bewijs heeft gebezigd, nu de verdediging niet in de gelegenheid is geweest deze getuigen te ondervragen en de bewezenverklaring in beslissende mate op die verklaringen is gebaseerd.

Het hof heeft in de overwegingen als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de verklaringen van de verbalisanten als getuigen bruikbaar zijn voor het bewijs, nu de betrokkenheid van de verdachte niet in beslissende mate op die verklaringen is gebaseerd maar in voldoende mate steun vindt in de tot het bewijs gebezigde verklaring van de verdachte. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de verklaringen van de verbalisanten [verbalisant 1], [verbalisant 3] en [verbalisant 4] slechts ten dele door de verdediging zijn betwist, terwijl het hof op grond van de niet-betwiste onderdelen van die verklaringen tezamen met voornoemde verklaring van de verdachte en het proces-verbaal van de verbalisanten [benadeelde] en [verbalisant 5] heeft kunnen oordelen dat het opzettelijk belemmeren van een ambtshandeling ter uitvoering van een wettelijk voorschrift bewezen kon worden geacht.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1058

Zaaknummer: 17/02140

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Doodslag nadat latere slachtoffer die ander vuurwapen heeft gepakt, uit zijn auto is gestapt, in richting van auto van verdachte is gelopen en op relatief korte afstand vuurwapen op verdachte heeft gericht.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer, in de eerste plaats over het oordeel dat er een reële en redelijke mogelijkheid tot vluchten bestond.

Aan de voor noodweer geldende subsidiariteitseis is niet voldaan indien de verdachte zich niet behoefde te verdedigen en er dus geen noodzaak tot verdediging bestond. Daarvan is bijvoorbeeld sprake indien de verdachte zich niet alleen aan de aanranding had kunnen, maar zich daaraan ook had moeten onttrekken. Het zich aan de aanranding kunnen onttrekken houdt in dat daartoe voor de verdachte een reële en redelijke mogelijkheid moet hebben bestaan. Dit is bijvoorbeeld niet het geval wanneer de positie van de verdachte en de ruimte waarin hij zich bevindt, redelijkerwijs geen mogelijkheid bieden tot onttrekking aan de aanranding. Onttrekking aan de aanranding moet voorts van de verdachte kunnen worden gevergd. Dit behoeft bijvoorbeeld niet het geval te zijn wanneer de situatie zo bedreigend is dat zich onttrekken aan de aanranding geen reëel alternatief is. Ook bij een aanranding van anderen kan zich het geval voordoen dat men zich niet behoefde te onttrekken aan de aanranding (vgl. HR 22 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:456).

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte tussen het moment waarop hij het vuurwapen in handen van de achter het stuur van zijn auto zittende [slachtoffer] zag en het moment waarop [slachtoffer] het vuurwapen op hem richtte, naar schatting ten minste vijf seconden had om met zijn auto achteruit te steken en vervolgens vooruit weg te rijden, en aldus te proberen zich aan het dreigende vuurwapengeweld te onttrekken. Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat de verdachte een reële en redelijke mogelijkheid had om zich te onttrekken aan de (dreigende) aanranding. Dit oordeel is, mede gelet op hetgeen de raadsman in zijn pleidooi heeft aangevoerd, echter niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen

ter zake van de onder 1 impliciet subsidiair ten laste gelegde doodslag en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1035

Zaaknummer: 18/04104

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

***Toepassing taakstrafverbod bij vordering tenuitvoerlegging van
voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf.***

Het middel keert zich tegen het oordeel van het hof dat artikel 22b Sr in de weg staat aan het omzetten van de eerder voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf van een maand in een taakstraf.

Het kennelijke oordeel van het hof dat in het onderhavige geval is voldaan aan de voorwaarden van artikel 22b lid 2 Sr en dat daarom geen taakstraf mag worden gelast in plaats van het geven van een last tot tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf, is ontoereikend gemotiveerd, reeds omdat het hof niet heeft vastgesteld dat de verdachte in de vijf jaren voorafgaand aan het op 17 oktober 2013 gepleegde feit wegens een soortgelijk feit een taakstraf is opgelegd, welke strafoplegging ook niet in genoemd uittreksel is vermeld. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, waaronder begrepen de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging van de bij vonnis van de politierechter in de Rechtbank Midden-Nederland van 16 april 2015 voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1006

Zaaknummer: 17/04155

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 22b Sr en 14g Sr

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek niet-gemachtigde raadvrouw ter terechtzitting op de grond dat verdachte verhinderd is omdat hij als zorgverlener een cliënt naar België diende te vervoeren.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting kan ter terechtzitting worden gedaan door de verdachte of diens op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman. Ook de raadsman die niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging van de ter terechtzitting niet-verschenen verdachte, kan ter terechtzitting een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting doen voor zover dat verzoek wordt gedaan met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of ten behoeve van het alsnog verkrijgen van de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging. Overeenkomstig artikel 329 en 330 Sv wordt beslist op het verzoek nadat het Openbaar Ministerie daaromtrent is gehoord. Nadat in voorkomende gevallen gelegenheid is geboden voor nadere toelichting of het overleggen van bewijsstukken, kan de rechter het verzoek reeds – dat wil zeggen: zonder dat tot de hierna weer te geven afweging van belangen wordt overgegaan – afwijzen op de grond dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is. Indien zich niet het geval voordoet dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is geoordeeld, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 onder c EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid ter terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde gronden moeten worden betrokken, dient de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk te geven in de motivering van zijn beslissing. In cassatie kan die motivering slechts op haar begrijpelijkheid worden getoetst (vgl. HR 16 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1934).

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding afgewezen op de grond dat dit verzoek niet door de verdachte zelf is gedaan terwijl de verdachte het evenmin nodig heeft geacht 'om zijn raadvrouw te machtigen om namens hem de verdediging ter terechtzitting te voeren, dan wel aan te geven op welke momenten hij wel in staat zal zijn om van zijn aanwezigheidsrecht gebruik te maken'. Daarmee heeft het hof miskend dat een niet-gemachtigde raadsman een aanhoudingsverzoek kan doen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1014

Zaaknummer: 17/05343

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M. Bernds en K. Canatan

Wetsartikelen: 6 EVRM en 279 Sv

RECHTSPRAAK

Gewoontewitwassen van onverklaarbare grote geldstromen.

Het hof heeft in hoger beroep de aanvrager ter zake van ‘gewoontewitwassen’ en ‘opzettelijk gebruik maken van een vals geschrift, meermalen gepleegd’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c van Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag tot herziening is gebaseerd op de stelling dat het door de forensisch accountant van het Openbaar Ministerie, [verbalisant], opgemaakte ‘memorandum ontneming [de aanvrager]’ van 22 maart 2018 een als nieuw aan te merken deskundigeninzicht oplevert.

Kort gezegd wordt in dit memorandum voorgesteld voornoemde kasopstelling te corrigeren door terugbetalingen aan de aanvrager van contant verstrekte leningen aan te merken als legale ontvangsten. Na toevoeging van een post ‘vervolgprofijt’, verdiscontering van enkele correcties met betrekking tot in de ontnemingsrapportage betrokken bedragen ter zake van contante opnames en stortingen, en toevoeging van een post ‘contante uitgaven Kroatië’ resulteert het memorandum in een herziene kasopstelling, waarin het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel wordt bijgesteld van € 1.313.006 naar € 815.697.

Uit de bewijsvoering blijkt dat de veroordeling van de aanvrager wegens gewoontewitwassen steunt op een vermoeden van witwassen dat is gegrond op een veertiental vastgestelde omstandigheden, welk vermoeden niet is ontkracht door het geven van een verklaring voor de herkomst van de onder de aanvrager aangetroffen geldbedragen en goederen. Op grond daarvan hebben de rechtbank en het hof aangenomen dat die gelden en goederen –

onmiddellijk of middellijk – uit misdrijf afkomstig waren en dat de aanvrager daarvan op de hoogte was. De hierbij in aanmerking genomen omstandigheden komen er, kort gezegd, op neer dat de aanvrager over grote hoeveelheden contant geld beschikte, dat hij contant geld uitleende en terugontving, dat hij contante stortingen verrichtte op buitenlandse rekeningen waarover hij zelf kon beschikken, dat hij grote geldbedragen vanuit Nederland naar Kroatië en vice versa vervoerde, dat hij ook via zijn moeder en zijn vriendin beschikte over geld en vermogen in het buitenland, dat hij antecedenten had op het gebied van drugshandel, dat onder hem ook notities zijn aangetroffen die met drugs verband houden en dat er een grote discrepantie was tussen zijn contante uitgaven en vast te stellen inkomsten. Het hof achtte de verklaring die de aanvrager ter ontkrachting van het op al deze omstandigheden gebaseerde vermoeden heeft aangedragen, te weten dat hij beschikte over familiekapitaal, dermate onwaarschijnlijk dat het deze terzijde liet.

Het antwoord op de vraag in hoeverre de verschillende contante geldbedragen waarvan het hof heeft vastgesteld dat de aanvrager deze heeft verworven, voorhanden gehad of gebruikt, hem ook daadwerkelijk tot (wederrechtelijk verkregen) voordeel hebben gestrekt, is niet van rechtstreeks belang voor de hiervoor kort weergegeven bewijsvoering. Voor zover de aanvraag is gebaseerd op de opvatting dat om te kunnen aannemen dat contante geldbedragen voorwerp zijn van witwassen, moet vaststaan dat die bedragen ook daadwerkelijk wederrechtelijk verkregen voordeel voor de betrokken verdachte vormen, berust deze op een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5217). Voorts kan de aan de aanvraag onder verwijzing naar het genoemde memorandum ten grondslag gelegde omstandigheid dat een deel van die contante geldbedragen niet als daadwerkelijk voordeel van de aanvrager kan worden aangemerkt omdat die geldbedragen eerst contant aan derden zijn uitgeleend en vervolgens weer contant zijn terugontvangen – ook als van de juistheid daarvan wordt uitgegaan – niet worden aangemerkt als een nieuw gegeven dat tot een van de in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv vermelde gevolgen kan leiden. Dat zou onder omstandigheden slechts anders kunnen zijn indien een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv meebrengt dat komt vast te staan dat – anders dan het hof in aanmerking heeft genomen – geen enkele discrepantie bestaat tussen contante uitgaven van de aanvrager en zijn vast te stellen legale middelen. De door de aanvrager uit het genoemde memorandum naar voren gebrachte omstandigheden bieden voor een dergelijke conclusie echter geen grond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1036

Zaaknummer: 18/04428

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en M.J. Borgers

Advocaten: T.E. Korff

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Moet klager buiten redelijke twijfel als eigenaar van in beslag genomen geldbedrag worden aangemerkt?

Het middel klaagt over het in de bestreden beschikking besloten liggende oordeel van de rechtbank dat buiten redelijke twijfel is dat de klager als eigenaar van het in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt.

Bij de beoordeling van het middel moet, voor zover hier van belang, worden vooropgesteld dat de rechter in een geval als het onderhavige, waarin op de voet van artikel 94a Sv beslag rust op het in beslag genomen voorwerp en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijkt moet geven (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.15). Bij de beantwoording van deze vraag zal de rechter niet behoren te treden in de beslechting van burgerrechtelijke eigendoms- en bezitskwesties, maar zal hij daarbij civielrechtelijke aspecten mogen betrekken. Het gaat in de beslagprocedure immers om een (voorlopig) oordeel omtrent de eigendoms- en bezitsrechten ten aanzien van het in het geding zijnde voorwerp (vgl. met betrekking tot een beslag op de voet van art. 94 Sv, HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.13).

De rechtbank heeft geoordeeld dat tussen de klager en [betrokkene 1] sprake was van een nietige overeenkomst en dat dit 'betekent dat dient te worden teruggedaan naar de status quo voor die overeenkomst. Namelijk de situatie dat belanghebbende nog het geldbedrag van € 9.000,- had en medeverdachte [betrokkene 1] de laptops en i-pads'. Dat oordeel geeft, ook als wordt aangenomen dat de overeenkomst inderdaad op grond van artikel 3:40 BW of anderszins als een nietige zou moeten worden aangemerkt, blijkt van een onjuiste rechtsopvatting, omdat artikel 6:203 lid 2 BW in dat geval meebrengt dat de klager jegens [betrokkene 1] een vordering toekomt ten bedrage van het onverschuldigd door hem aan [betrokkene 1] betaalde geldbedrag. Het bestaan van die vordering van de klager op [betrokkene 1] brengt echter niet mee dat hij eigenaar is van het op de voet van artikel 94a Sv onder [betrokkene 1] in beslag genomen geldbedrag.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Gelderland, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1018

Zaaknummer: 18/04297

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.T. Poort

Wetsartikelen: 552a Sv en 94a Sv

RECHTSPRAAK

Had de rechtbank artikel 116 Sv moeten toepassen?

Het middel klaagt dat de rechtbank de klager ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn beklag.

Voor zover het middel berust op de opvatting dat de rechtbank, niettegenstaande de hiervoor vermelde teruggave van de auto aan de oorspronkelijke eigenaar [betrokkene 1], het klaagschrift ontvankelijk had moeten achten, omdat het klaagschrift mede moet worden opgevat als een beklag in de zin van artikel 116 lid 3 Sv, kan het niet tot cassatie leiden. Die bepaling ziet immers op een beklag van degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen (vgl. o.a. HR 4 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3106). In deze zaak is, zoals de rechtbank – in het licht van de processtukken niet onbegrijpelijk – heeft vastgesteld, de auto in beslag genomen onder [betrokkene 2] en niet onder de klager.

De rechtbank heeft het klaagschrift dus terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dat brengt mee dat de klager niet kan worden ontvangen in het cassatieberoep.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1017

Zaaknummer: 18/01597

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: H. Oldenhof

Wetsartikelen: 552a Sv, 94 Sv en 116 Sv

RECHTSPRAAK

Beslag op een jas onder klager ter zake van verdenking van deelname aan criminele organisatie, witwassen en invoer van cocaïne.

Het middel klaagt over de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd.

In overwegingen van de rechtbank ligt besloten dat de rechtbank, na vooropstelling van de toepasselijke maatstaf, heeft vastgesteld dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag niet (meer) vordert. Vervolgens heeft de rechtbank aan haar oordeel dat het klaagschrift ongegrond moet worden verklaard ten grondslag gelegd dat 'het strafdossier tegen klager (...) voldoende aanwijzingen [bevat] dat niet klager, maar Perry Sport eigenaar van de jas is'. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. De rechtbank heeft vastgesteld dat de jas onder de klager in beslag is genomen. Dat brengt mee dat de jas aan de klager had moeten worden teruggegeven, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van die jas moet worden beschouwd. Het kennelijke oordeel van de rechtbank dat Perry Sport redelijkerwijs als rechthebbende moet worden beschouwd, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:983

Zaaknummer: 18/03221

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: K. Hoesenie

Wetsartikelen: 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Beslag op twee personenauto's.

Het middel klaagt dat de rechtbank in strijd met artikel 552a lid 5 Sv heeft verzuimd belanghebbenden op te roepen voor de raadkamerbehandeling van het klaagschrift.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.3 tot en met 2.10 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug de Rechtbank Den Haag, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:966

Zaaknummer: 18/03189

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Wetsartikelen: 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Beslag op een personenauto die door middel van afpersing zou zijn verkregen.

Het middel klaagt dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer het in beslag genomen voorwerp kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in verbinding met artikel 552f Sv.

Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij deze maatstaven heeft aangelegd bij de beoordeling van het klaagschrift. Daarom is de bestreden beschikking ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Zeeland-West-Brabant, zittingsplaats Breda, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:959

Zaaknummer: 17/05793

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

***Beslag onder klager op een personenauto die als gestolen stond
gesignaleerd.***

Het middel komt op tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd.

De rechtbank heeft, na vooropstelling van deze maatstaf, aan haar oordeel dat het klaagschrift ongegrond moet worden verklaard ten grondslag gelegd dat [belanghebbende] ‘meer dan klager (...) in staat [is] geweest te onderbouwen dat hij bezitter is van de personenauto en daardoor rechthebbende’.

Dat oordeel is niet begrijpelijk. De rechtbank heeft vastgesteld dat de auto in beslag is genomen onder de klager. Dat brengt mee dat de auto aan de klager had moeten worden teruggegeven, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende moet worden beschouwd. Het kennelijke oordeel van de rechtbank dat [belanghebbende] redelijkerwijs als rechthebbende moet worden beschouwd, behoeft nadere motivering, welke ontbreekt.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Overijssel, zittingsplaats Zwolle, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:905

Zaaknummer: 18/01589

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en M.T. Boerlage

Advocaten: D.R. Kops

Wetsartikelen: 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Onttrekking voertuig aan het verkeer door rechtbank in strijd met artikel 552b Sv?

Het middel klaagt dat de rechtbank in strijd met het bepaalde in artikel 552b lid 4 en 5 Sv een voertuig van klaagster heeft onttrokken aan het verkeer zonder dat het tegen de verbeurdverklaring gerichte klaagschrift van klaagster gegrond werd verklaard en zonder dat de verbeurdverklaring van het voertuig werd herroepen.

In de bestreden uitspraak ligt als het oordeel van de rechtbank besloten dat de rechtbank klaarblijkelijk toepassing heeft willen geven aan artikel 552b lid 4 en 5 Sv, zodat zij abusievelijk het beklag ongegrond heeft verklaard in plaats van gegrond en verzuimd heeft de verbeurdverklaring van het in beslag genomen voorwerp te herroepen. De Hoge Raad leest de bestreden beschikking met verbetering van deze misslagen.

Het middel klaagt voorts dat de rechtbank geen geldelijke tegemoetkoming als bedoeld in artikel 33c lid 2 Sr heeft toegekend.

In de bestreden beschikking ligt als het oordeel van de rechtbank besloten dat het voertuig waarop het klaagschrift betrekking heeft hetzelfde voertuig is als het voertuig waarvan de verbeurdverklaring is gelast bij een eerder vonnis alsmede dat dit voertuig toebehoort aan de klaagster. De rechtbank heeft voorts overwogen en beslist dat dit voertuig vatbaar is voor onttrekking aan het verkeer en heeft kennelijk aldus toepassing gegeven aan artikel 552b lid 5 Sv. Die bepaling verklaart artikel 33c Sr van overeenkomstige toepassing. Gelet hierop en in aanmerking genomen hetgeen in het klaagschrift is opgemerkt over de waarde van het in beslag genomen goed, was de rechtbank ingevolge artikel 33c lid 2 Sr gehouden te beoordelen of een geldelijke tegemoetkoming moest worden toegekend aan de klaagster om te voorkomen dat de klaagster onevenredig zou worden getroffen. De bestreden beschikking houdt een dergelijke beoordeling niet in.

Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, maar uitsluitend voor zover daarin niet is beslist op het verzoek tot toekenning van een geldelijke tegemoetkoming, wijst de zaak terug

naar de Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:988

Zaaknummer: 18/02909

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 552b Sv en 33c Sr

RECHTSPRAAK

Is het oordeel van het hof dat vordering benadeelde partij integraal dient te worden toegewezen toereikend gemotiveerd?

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd dat het cassatieberoep met toepassing van artikel 80a RO niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de vordering van de benadeelde partij dient te worden toegewezen.

Op de gronden die zijn vermeld in het heden uitgesproken arrest in de zaak ECLI:NL:HR:2019:901 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging en de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:970

Zaaknummer: 17/03088

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: D. Greven

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Staat opvragen van gegevens op basis van convenant op gespannen voet met artikel 126nd Sv?

Het middel komt op tegen de verwerping van een tot bewijsuitsluiting strekkend verweer. Daartoe wordt onder meer aangevoerd dat het oordeel van het hof dat het door de politie op basis van het 'Handhavingsconvenant regio IJsselland' opvragen van inkomensgegevens bij de Belastingdienst niet op gespannen voet staat met artikel 126nd Sv, blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans ontoereikend is gemotiveerd.

Verweer en middel berusten op de opvatting dat het opvragen van inkomensgegevens van de verdachte bij de Belastingdienst door de politie, mede op grond van welke gegevens de verdenking is ontstaan dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan witwassen, bij uitsluiting dient te geschieden door aanwending van de bevoegdheid van artikel 126nd Sv. Deze opvatting is in zijn algemeenheid onjuist. Op grond van artikel 67 lid 2 AWR in verbinding met artikel 43c lid 1 onder m UR AWR 1994 is immers de Belastingdienst bevoegd tot het verstrekken aan daar genoemde andere bestuursorganen – waaronder de politie – van onder meer de gegevens die nodig zijn om de samenwerking in het kader van de integrale toepassing en handhaving van overheidsregelingen effectief en efficiënt te laten verlopen voor zover daartoe een convenant als het onderhavige met die bestuursorganen is gesloten, en mag de politie zich die gegevens – al dan niet op haar verzoek – doen verstrekken. Voor de uitoefening van vorenstaande bevoegdheid is het bestaan van een redelijk vermoeden van een strafbaar feit niet vereist. Evenmin staat het bestaan van zo een vermoeden aan die uitoefening in de weg.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering

van de aan de verdachte opgelegde taakstraf van honderd uren, subsidiair vijftig dagen hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze negentig uren, subsidiair 45 dagen hechtenis, belopen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:857

Zaaknummer: 17/01267

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 126nd Sv, 67 AWR en 43c UR AWR 1994

RECHTSPRAAK

Wetenschap dat geldbedragen uit misdrijf afkomstig waren?

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde ontoereikend is gemotiveerd, onder meer omdat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen – onmiddellijk of middellijk – afkomstig waren uit enig misdrijf.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat de verdachte een zogenoemde hawala-bankier is, dat de verdachte in die hoedanigheid de beschikking heeft gehad over verschillende (zeer) grote contante geldbedragen die op zeker moment in plastic zakken werden vervoerd en die de bestemming Engeland hadden, en dat die geldbedragen afkomstig zijn uit enig door een ander dan de verdachte begaan (fiscaal) misdrijf. De omstandigheid dat voor de verplaatsing van die geldbedragen naar Engeland het zogenoemde hawala-bankieren wat betreft kosten en snelheid geen evidente voordelen zijn gebleken ten opzichte van gewone bankoverschrijvingen, heeft het hof kennelijk niet betrokken bij de beoordeling van de vraag of het verwerven, voorhanden hebben en/of overdragen van de geldbedragen verband houdt met hawala-bankieren. Wel heeft het hof in het bijzonder betekenis toegekend aan die omstandigheid voor de vaststelling van het opzet – in de vorm van voorwaardelijk opzet – van de verdachte met betrekking tot het van misdrijf afkomstig zijn van de geldbedragen. Uit die omstandigheid volgt echter niet zonder meer dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen – onmiddellijk of middellijk – afkomstig waren uit enig misdrijf. Nu dat (voorwaardelijk) opzet ook overigens niet uit de bewijsvoering volgt, is de bewezenverklaring in zoverre niet toereikend gemotiveerd.

Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 ten laste gelegde en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:984

Zaaknummer: 18/00233

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Onjuiste uitleg van artikel 6 Leerplichtwet?

Het middel klaagt dat het hof artikel 6 lid 2 Leerplichtwet 1969 (verder: LPW) in verbinding met artikel 8 lid 2 LPW verkeerd heeft uitgelegd.

Artikel 8 lid 2 LPW dient aldus te worden verstaan dat het van toepassing is op iedere jongere die in het jaar voorafgaande aan de dagtekening van de kennisgeving, bevattende een verklaring als bedoeld in artikel 8 lid 1 LPW, geplaatst is geweest op een school in de zin van artikel 1 LPW van de richting waartegen bezwaar wordt gemaakt, ongeacht of de jongere toen – kort gezegd – ingevolge artikel 3 lid 1 LPW leerplichtig was (vgl. HR 14 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AJo497). Voorts voorziet het stelsel van de LPW in beginsel niet in de mogelijkheid om, na ommekomst van de eerste leerplichtige periode dan wel het eerste leerplichtige schooljaar waarin geen geldige verklaring is of kon worden gedaan, voor een volgend schooljaar alsnog een dergelijke kennisgeving in te dienen teneinde een vrijstelling te verkrijgen (vgl. HR 17 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV9201). Een en ander brengt mee dat artikel 8 lid 2 LPW eveneens toepassing vindt indien de genoemde plaatsing op een school was gelegen in een eerdere periode dan het jaar voorafgaande aan de dagtekening van de (eerste) kennisgeving. Dit geldt ook in een geval als het onderhavige waarin sprake is van een verblijf in het buitenland.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat [betrokkene 1] is geboren op [geboortedatum] 2009, en tussen 2 april 2013 en 1 dan wel 31 augustus 2013 ingeschreven heeft gestaan op een school en die school heeft bezocht, dat [betrokkene 1] op [geboortedatum] 2014 vijf jaar is geworden, dat hij op 28 april 2014 samen met zijn moeder, de echtgenote van de verdachte, is uitgeschreven uit de gemeente Amsterdam en naar Frankrijk is verhuisd, dat hij op 7 oktober 2014 samen met zijn moeder naar Amsterdam is teruggekeerd, dat de verdachte op diezelfde dag schriftelijk een beroep op vrijstelling heeft gedaan en dat [betrokkene 1] nadien niet meer ingeschreven is geweest op een school.

In deze vaststellingen ligt besloten dat [betrokkene 1] in het jaar voorafgaand aan de datum waarop hij leerplichtig werd, te weten [datum] 2014, reeds ingeschreven heeft gestaan op een school van de richting waartegen nadien bedenkingen zijn geuit. Het oordeel van het hof dat

die omstandigheid in het onderhavige geval, gelet op het bepaalde in artikel 8 lid 2 LPW, met zich brengt dat voor de eerste leerplichtige periode geen geldige verklaring omtrent het bestaan van bedenkingen tegen de richting van het onderwijs, als bedoeld in artikel 8 lid 1 LPW, kon worden gedaan en dat dit in de weg staat aan een beroep op vrijstelling op grond van artikel 5 aanhef en onder b LPW, getuigt – gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld – niet van een onjuiste uitleg van artikel 5, 6 lid 2, en 8 LPW.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:960

Zaaknummer: 17/03348

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en M.T. Boerlage

Advocaten: T.M.D. Buruma

Wetsartikelen: 6 LPW 1969 en 8 LPW 1969

RECHTSPRAAK

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd dat het cassatieberoep met toepassing van artikel 80a RO niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de vordering van de benadeelde partij dient te worden toegewezen.

De Hoge Raad stelt het volgende voorop over de beoordeling van een middel dat klaagt over de toewijzing van de vordering tot schadevergoeding van een benadeelde partij, terwijl het middel niet expliciet klaagt over de schadevergoedingsmaatregel die voor hetzelfde schadebedrag is opgelegd.

In gevallen waarin een dergelijk middel steunt op de klacht dat de strafrechter als gevolg van processuele beperkingen die aan de beoordeling van de vordering van de benadeelde partij in de strafzaak zijn gesteld, de vordering niet had mogen toewijzen, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat een dergelijke klacht geen behandeling in cassatie rechtvaardigt indien met betrekking tot hetzelfde schadebedrag de maatregel tot betaling aan de Staat als bedoeld in artikel 36f Sr is opgelegd en deze maatregel in stand blijft. In dergelijke gevallen heeft de verdachte klaarblijkelijk onvoldoende belang bij behandeling van deze klacht in cassatie.

Deze regel heeft bijvoorbeeld ertoe geleid dat een cassatieberoep waarin werd geklaagd over de toewijzing aan de benadeelde partij van niet door haar gevorderde wettelijke rente, door de Hoge Raad op de voet van artikel 80a RO niet-ontvankelijk is verklaard nu het hof tevens een schadevergoedingsmaatregel had opgelegd voor hetzelfde bedrag als de toegewezen vordering, en daarbij had bepaald dat het bedrag van deze betalingsverplichting werd vermeerderd met de wettelijke rente (zie HR 24 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3362). De materiële verschuldigdheid van de wettelijke rente en de verplichting tot betaling daarvan aan de Staat op grond van deze schadevergoedingsmaatregel zouden immers in stand blijven, ook na gegrondbevinding van de klacht over de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij.

Deze rechtspraak heeft echter geen betrekking op gevallen waarin de klacht over de toegewezen vordering van de benadeelde partij ziet op de vraag of, dan wel tot welke omvang

de schade kan worden toegewezen en daarmee ook de grond raakt waarop de verschuldigdheid van het in de opgelegde schadevergoedingsmaatregel begrepen schadebedrag is aangenomen. Dan gaat het immers niet om de strafprocesrechtelijke vraag of de benadeelde partij de door haar geleden schade in de strafzaak tegen de verdachte kan vorderen, maar om de onderliggende, aan de hand van het materiële burgerlijk recht te beantwoorden vraag of, dan wel tot welke omvang de verdachte gehouden is tot vergoeding van de schade die zowel onderwerp is van de vordering van de benadeelde partij als van de schadevergoedingsmaatregel. Om die reden zal in dergelijke gevallen gegrondverklaring van een klacht over de materiële verschuldigdheid van de schade ook gevolgen hebben voor de met betrekking tot diezelfde schadepost opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het middel klaagt, onder verwijzing naar hetgeen namens de verdachte naar voren is gebracht, over de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezen verklaarde handelen van de verdachte rechtstreeks schade heeft geleden, in het bijzonder wat betreft het gederfde inkomen en de immateriële schadevergoeding.

Deze klacht slaagt. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk op grond waarvan het hof heeft geconcludeerd dat de benadeelde partij schade heeft geleden tot een bedrag van € 7.646,89. Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat dit oordeel gevolgen heeft voor de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging en de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:901

Zaaknummer: 17/03090

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: D. Greven

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Verbeurdverklaring van in beslag genomen computer, zaktelefoons, USB-stick en verpakkingsmaterialen.

Het middel klaagt over de verbeurdverklaring van de in beslag genomen voorwerpen vermeld in het dictum van het vonnis van de rechtbank onder 1, 6, 8, 9, 10, 14, 15, 16, 17, 18 en 19.

In aanmerking genomen hetgeen ten laste van de verdachte is bewezen verklaard en mede gelet op hetgeen het hof blijkens de bewijsvoering dienaangaande heeft vastgesteld, is het oordeel van het hof dat het bewezen verklaarde met behulp van de in het middel bedoelde voorwerpen is begaan of voorbereid, zonder nadere, doch ontbrekende motivering niet begrijpelijk. Het middel slaagt.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van dertig maanden, waarvan tien maanden voorwaardelijk.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de verbeurdverklaring van de in het door het hof in zoverre bevestigde vonnis van de rechtbank genoemde voorwerpen, genummerd 1, 6, 8, 9, 10, 14, 15, 16, 17, 18 en 19, alsmede wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze 28 maanden, waarvan tien maanden voorwaardelijk, belooft, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:968

Zaaknummer: 17/04748

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36b Sr

RECHTSPRAAK

Bewezen verklaarde medeplegen toereikend gemotiveerd?

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het middel klaagt dat het onder 1 en 2 bewezen verklaarde ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft in de bewijsoverweging gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel het ten laste gelegde medeplegen bewezen is. Het oordeel van het hof dat de door hem in aanmerking genomen feiten en omstandigheden in hun onderling verband en samenhang voldoende zijn om te kunnen spreken van een voor medeplegen vereiste bewuste en nauwe samenwerking van de verdachte met zijn mededaders, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof, dat is uitgegaan van een vooraf voor alle deelnemers duidelijk plan om inbraken te gaan plegen, heeft vastgesteld dat de verdachte met dat doel een auto heeft geleend en tezamen met drie medeverdachten in die auto vanuit Den Haag naar Friesland is gereden, dat zij telkens in elkaars gezelschap hebben verkeerd en dat de verdachte na de gepleegde inbraken tezamen met de drie medeverdachten in de auto, met daarin de buit van beide inbraken en inbrekerswerktuig dat bij één van de inbraken is gebruikt, is teruggedreden naar Den Haag, en dat het hof kennelijk in zijn oordeel heeft betrokken dat namens de verdachte geen contra-indicaties met betrekking tot het medeplegen zijn aangevoerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:967

Zaaknummer: 17/03609

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: A.P. Visser

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Opzettelijk gelegenheid verschaffen door een pand ter beschikking te stellen?

Het middel richt zich tegen de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde met de klacht dat het voor medeplichtigheid vereiste opzet niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk gelegenheid heeft verschaft tot het plegen van een misdrijf, te weten het opzettelijk telen van hennep. Daartoe is vereist dat niet alleen wordt bewezen dat verdachtes opzet was gericht op het verschaffen van gelegenheid als bedoeld in artikel 48 aanhef en onder 2° Sr, maar ook dat verdachtes opzet al dan niet in voorwaardelijke vorm was gericht op dit misdrijf (vgl. HR 13 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD4372).

Het hof heeft geen nadere bewijsoverweging over het voor medeplichtigheid vereiste opzet opgenomen. Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte ‘opzettelijk gelegenheid heeft verschaft’ tot het in de bewezenverklaring genoemde misdrijf, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de gebezigde bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de gebezigde bewijsmiddelen naar voren komt dat de verdachte in het korte tijdsverloop tussen de datum waarop de verdachte op de hoogte is geraakt van de aanwezigheid van de hennepkwekerij in het door hem onderverhuurde pand en het tijdstip waarop die hennepkwekerij door de politie is aangetroffen, contact heeft opgenomen met degene aan wie hij dat pand onderverhuurde, en het hof geen nadere vaststellingen heeft gedaan met betrekking tot de strekking van dat contact.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:964

Zaaknummer: 17/05551

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: F. J- Grégoire

Wetsartikelen: 48 Sr en 3 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Is het oordeel van het hof dat vordering benadeelde partij integraal dient te worden toegewezen toereikend gemotiveerd?

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd dat het cassatieberoep met toepassing van artikel 80a RO niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de vordering van de benadeelde partij dient te worden toegewezen.

Op de gronden die zijn vermeld in het heden uitgesproken arrest in de zaak ECLI:NL:HR:2019:901 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging en de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:969

Zaaknummer: 17/03088

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, V. van den Brink, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claasens

Advocaten: D. Greven

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Te laat ingesteld hoger beroep.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van het hoger beroep niet verschoonbaar is.

De verdachte is bij vonnis van de politierechter van 26 januari 2017 bij verstek veroordeeld. Tegen dit vonnis heeft de verdachte op 9 maart 2017 hoger beroep ingesteld.

Het hof heeft vastgesteld dat de dagvaarding voor de terechtzitting in eerste aanleg aan de verdachte in persoon is betekend op 19 januari 2017 en dat niet is gebleken dat deze dagvaarding door het Openbaar Ministerie nadien is ingetrokken. Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat het namens de verdachte op 9 maart 2017 ingestelde hoger beroep tegen het op 26 januari 2017 gewezen vonnis van de politierechter, te laat is ingesteld. Het hof heeft voorts geoordeeld dat de door de raadvrouw aangevoerde omstandigheid – inhoudende dat de raadvrouw ter gelegenheid van het verhoor in verband met de vordering tot het verlenen van een bevel bewaring tegenover de rechter-commissaris heeft opgemerkt dat zij is verhinderd op de aldaar genoemde datum van de terechtzitting in eerste aanleg – niet met zich brengt dat de dagvaarding voor de terechtzitting in eerste aanleg als door het Openbaar Ministerie ingetrokken had mogen worden beschouwd, en dat ook anderszins geen bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden zijn aangevoerd op grond waarvan de verdachte in het hoger beroep had moeten worden ontvangen. Aldus heeft het hof geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, terwijl zijn oordeel ook niet onbegrijpelijk is.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:974

Zaaknummer: 17/04964

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J.P.W. Temminck Tuinstra

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Opgelegde betalingsverplichting van € 1.554.600.

Het middel komt op tegen de verwerping door het hof van het verweer dat het Openbaar Ministerie (gedeeltelijk) niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de ontnemingsvordering, althans dat die vordering (gedeeltelijk) moet worden afgewezen, wegens het ontbreken van rechtsmacht ten aanzien van ‘andere strafbare feiten’ zoals bedoeld in artikel 36e lid 3 (oud) Sr.

Met betrekking tot het misdrijf ter zake waarvan artikel 36e lid 3 Sr een veroordeling vereist, geldt dat overeenkomstig artikel 2-8d Sr de Nederlandse strafwet op dat misdrijf toepasselijk moet zijn. Op grond van de veroordeling die in de daarop betrekking hebbende strafzaak wegens dat misdrijf is uitgesproken, staat in de ontnemingsprocedure vast dat aan dat vereiste is voldaan. Het hof heeft dit niet miskend.

Anders echter dan het middel betoogt, vindt de opvatting dat in een ontnemingsmaatregel als bedoeld in artikel 36e lid 3 (oud) Sr geen voordeel kan worden betrokken dat is verkregen uit ‘andere strafbare feiten’ ten aanzien waarvan rechtsmacht in Nederland ontbreekt, geen steun in het recht.

Het middel faalt.

Voorts bevat het vierde middel onder meer de klacht dat het hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend heeft gemotiveerd voor zover het hof in die schatting de aanschafwaarde van twee panden ad € 1.333.332 heeft betrokken.

Deze klacht slaagt, omdat de daartoe in aanmerking genomen gegevens – met betrekking tot, kort gezegd, de tenaamstelling van de panden en de storting en de opname van de huurpenningen – niet blijken uit het financieel rapport, voor zover dat door het hof als bewijsmiddel (13) is gebezigd, terwijl het hof evenmin met voldoende nauwkeurigheid heeft aangegeven aan welke bewijsmiddelen het die gegevens heeft ontleend (vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087).

Het vijfde middel klaagt onder meer over de schatting door het hof van het wederrechtelijk

verkregen voordeel voor zover het daarin ‘contante huuropbrengsten’ en ‘girale huuropbrengsten’ heeft betrokken.

Het hof heeft de vaststelling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, doen steunen op een rapport waarin een berekeningssysteem – een zogenoemde (eenvoudige) kasopstelling – is gebezigd. Daarin is uitgegaan van gegevens die betrekking hebben op de periode van 1 januari 2004 tot en met 31 december 2008. Als relevante gegevens zijn onder meer gebezigd (1) de door de betrokkene gedane contante uitgaven, (2) de legale contante ontvangsten, inclusief bankopnamen, en (3) het eindsaldo aan contante gelden. Het negatieve verschil tussen contante uitgaven en ontvangsten, dat slechts veroorzaakt kan zijn door een onverklaarde bron van ontvangsten, is hierbij aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel in de zin van artikel 36e Sr.

Gelet op deze berekeningswijze is de schatting door het hof van het wederrechtelijk verkregen voordeel niet zonder meer begrijpelijk, omdat daarin ‘contante huuropbrengsten’ en ‘girale huuropbrengsten’ zijn aangemerkt als ‘feitelijk gedane contante uitgaven’. Het middel klaagt hierover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:909

Zaaknummer: 17/01941

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 36e Sr en 7 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht opzet van medeplegen opzettelijk buiten grondgebied brengen van circa 146 kg hennep en 507 kg hasjiesj.

Het middel klaagt dat het onder 2 bewezen verklaarde opzet op het buiten het grondgebied van Nederland brengen van de bewezen verklaarde hoeveelheden hennep en hasjiesj niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover deze inhoudt dat het opzet van de verdachte telkens erop was gericht de vervoerde hennep en hasjiesj buiten het grondgebied van Nederland te brengen, niet zonder meer uit de bewijsvoering kan worden afgeleid, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 bewezen verklaarde en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:902

Zaaknummer: 17/03933

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 3 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Motivering schatting wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het middel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van of uit de baten van het in de strafzaak bewezen verklaarde schuldwitwassen, meermalen gepleegd, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft tot uitdrukking gebracht dat het (schuld)witwassen ertoe heeft geleid dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen tot een geschat bedrag van € 6.000. Mede gelet op het door de betrokkene gevoerde verweer dat hij door anderen als katvanger is gebruikt, hij daarvoor in totaal hooguit € 500 heeft gekregen en dat de uiteindelijke opbrengst van de verkoop van de auto's niet bij hem terecht kwam, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk dat de betrokkene tot een bedrag van € 6.000 daadwerkelijk wederrechtelijk voordeel heeft verkregen door middel van of uit de baten van het bewezen verklaarde schuldwitwassen. Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat volgens het hof niet aannemelijk is geworden dat de verdachte vaker dan tweemaal een vergoeding van € 250 heeft ontvangen voor het op zijn naam zetten van de auto's.

Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:828

Zaaknummer: 17/04411

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: F.J.E. Hogewind

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Kan binnen appeltermijn per fax verzonden brief van raadvrouw, inhoudende machtiging aan griffiemedewerker om appelschriftuur in te dienen, gelet op telefonische bevestiging griffiemedewerker worden aangemerkt als schriftelijke bijzondere volmacht tot instellen hoger beroep?

Het middel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Het hof heeft geoordeeld dat niettegenstaande de ‘mededeling van een medewerker van de strafgriffie op 15 december 2016 dat het hoger beroep op goede wijze was ingesteld’, de raadvrouw niet erop mocht vertrouwen dat op 15 december 2016 een appelakte zou worden opgemaakt noch dat haar brief van 15 december 2016 als een rechtsgeldige volmacht tot het instellen van hoger beroep zou worden aangemerkt en daarop zijn uiteindelijke oordeel gegrond dat het hoger beroep niet tijdig is ingesteld.

Dat oordeel van het hof is niet begrijpelijk gelet op hetgeen de raadvrouw van de verdachte blijkens het proces-verbaal ter terechtzitting in hoger beroep heeft aangevoerd aangaande een verschrijving (ten aanzien van de machtiging) in haar brief van 15 december 2016 en aangaande het telefonisch contact op 15 december 2016 tussen een medewerker van de griffie en een medewerker van haar kantoor, zoals ook verwoord in de akte instellen rechtsmiddel.

Opmerking verdient dat in hoger beroep een eventueel verzuim in een volmacht voor gedekt moet worden gehouden indien ter terechtzitting in hoger beroep de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en deze aldaar – zo nodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd – heeft verklaard dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen (vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV6999).

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:910

Zaaknummer: 17/03112

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: G.A. Jansen en Th.O.M. Dieben

Wetsartikelen: 279 Sv

RECHTSPRAAK

In mindering brengen toegekende vorderingen benadeelde partijen op wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het middel klaagt dat het hof door de wijze waarop het de aan vier benadeelde partijen toegekende vorderingen in mindering heeft gebracht op het wederrechtelijk verkregen voordeel, een onjuiste uitleg heeft gegeven aan artikel 36e lid 8 (oud) Sr.

De onderhavige zaak wordt hierdoor gekenmerkt dat de ontnemingsvordering betrekking heeft op voordeel dat is voortgevloeid uit meer strafbare feiten, en dat per afzonderlijk feit het bedrag is vastgesteld waarop het daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat.

Uit de overwegingen van het hof volgt dat het hof bij het vaststellen van het bedrag van de betalingsverplichting rekening heeft gehouden met de ten gunste van de benadeelde partijen uitgesproken veroordelingen van de betrokkene tot betaling van schadevergoeding. Het hof heeft daarbij miskend dat in een dergelijk geval de in rechte toegekende vorderingen van benadeelde derden slechts in mindering kunnen worden gebracht op het per feit geschatte bedrag, indien en voor zover tegenover de desbetreffende schade een daarmee corresponderend voordeel voor de veroordeelde staat. In plaats daarvan heeft het hof het totale bedrag aan toegewezen schadevergoedingen geheel in mindering gebracht op het totale bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel dat met alle feiten gezamenlijk is behaald. Aldus heeft het hof een onjuiste uitleg gegeven aan artikel 36e lid 8 (oud) Sr.

Uit hetgeen het hof omtrent het wederrechtelijk verkregen voordeel heeft vastgesteld volgt dat met de vorderingen van [betrokkene 17], [betrokkene 18], [betrokkene 20] en [betrokkene 22] een voordeel correspondeert van onderscheidenlijk € 50 + € 100 + € 100 + € 100. Het hof had ter zake van de vorderingen van de benadeelde partijen daarom in plaats van een bedrag van € 1.282 een bedrag van € 342 (te weten € 42 + € 100 + € 100 + € 100) in mindering moeten brengen. Het middel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal doen wat het hof had behoren te doen en € 342 in mindering brengen op het door het hof ter ontneming van het wederrechtelijk voordeel vastgestelde, door partijen niet bestreden, bedrag van € 1.551.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover het bedrag

waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat en de verplichting tot betaling aan de Staat ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel telkens is vastgesteld op nihil, stelt het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat vast op € 1.551, stelt de verplichting tot betaling aan de Staat ter ontneming van het wederrechtelijk voordeel vast op € 1.209 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:900

Zaaknummer: 18/03778

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Wetsartikelen: 36e Sr (oud)

RECHTSPRAAK

Heeft hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 36e Sr (nieuw), nu feiten zijn gepleegd vóór wetswijziging van 1 juli 2011?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, toepassing heeft gegeven aan artikel 36e Sr zoals deze bepaling luidt sinds de wetswijziging van 1 juli 2011, terwijl de strafbare feiten waaruit het voordeel zou zijn verkregen dateren van voor deze wetswijziging.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 9 tot en met 13 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:841

Zaaknummer: 18/01770

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Is sprake van het verrichten van taxivervoer als bedoeld in artikel 76 lid 1 Wp 2000 indien daadwerkelijke betaling achterwege is gebleven?

Het middel klaagt in de kern over de juistheid en de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof dat hoewel niet daadwerkelijk is betaald voor het vervoer, toch sprake is van het verrichten van taxivervoer als bedoeld in artikel 76 lid 1 Wet personenvervoer 2000 (Wp 2000).

Voor zover het middel ervan uitgaat dat uitsluitend sprake kan zijn van het verrichten van 'taxivervoer' – waaronder ingevolge artikel 1 Wp 2000 wordt verstaan: personenvervoer per auto tegen betaling, niet zijnde openbaar vervoer – indien de betaling voor dit vervoer daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, berust het op een te beperkte, en dus onjuiste rechtsopvatting. In zoverre faalt het middel.

Het middel faalt ook voor zover het erover klaagt dat het oordeel van het hof dat in het onderhavige geval sprake was van personenvervoer tegen betaling en dus 'taxivervoer' als bedoeld in artikel 76 lid 1 Wp 2000, onbegrijpelijk is. Het hof heeft geoordeeld dat het door de verdachte verrichte vervoer hem aanspraak gaf op betaling van het door hem gevraagde bedrag van € 5. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde omstandigheden, erop neerkomend dat de verdachte twee voor hem onbekende personen nabij een bushalte heeft benaderd en gelegenheid heeft gegeven in te stappen in zijn auto, en hij deze personen vervolgens heeft vervoerd naar een door hen opgegeven bestemming, waarna hij deze personen uitdrukkelijk om betaling heeft gevraagd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:782

Zaaknummer: 17/03706

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en M.T. Boerlage

Advocaten: K.Y. Ramdhan

Wetsartikelen: 76 WP 2000

RECHTSPRAAK

Welk strafvorderlijk belang bestaat bij voortdurende beslag gelet op overlijden van gewezen verdachte?

Het middel keert zich tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Het hof heeft vastgesteld dat onder de gewezen verdachte [verdachte] op grond van artikel 94 Sv beslag is gelegd op de in het klaagschrift genoemde geldbedragen die volgens de klaagster aan haar in eigendom toebehoren, omdat zij erfgename van de gewezen verdachte is. In deze zaak doet zich dus het geval voor dat een ander dan de beslagene, stellende dat de in beslag genomen voorwerpen haar in eigendom toebehoren, zich bij het hof beklaagt over de voortdurende van het beslag en het uitblijven van een last tot teruggave aan haar. In een zodanig geval dient de rechter

(a) te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert en, zo nee,

(b) de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de klager indien deze redelijkerwijze als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd (vgl. HR 12 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:19, r.o. 2.3).

Het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering verzet zich onder meer tegen teruggave wanneer het in beslag genomen voorwerp kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen.

Het hof heeft met zijn oordeel dat ‘– gelet op de inhoud van het dossier over de verdachte herkomst van het geld en de ongeloofwaardige verklaringen van de gewezen verdachte daarover – [er] nog steeds een strafvorderlijk belang [is] dat het geld niet wordt teruggegeven’ klaarblijkelijk tot uitdrukking gebracht dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van de in beslag genomen geldbedragen. Dat oordeel is, mede gelet op de vaststelling van het hof dat in de strafzaak tegen [verdachte] het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is verklaard in de vervolging van de verdachte in verband met het overlijden van die [verdachte], zonder nadere motivering niet begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:837

Zaaknummer: 18/01088

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: O.O. van der Lee

Wetsartikelen: 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Wist verdachte ‘ten tijde van’ voorhanden krijgen van registratietag dat het een door misdrijf verkregen goed betrof?

Het middel klaagt over de motivering van het onder 1 bewezen verklaarde, in het bijzonder over het onderdeel dat de verdachte ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen wist dat de registratietag een door misdrijf verkregen goed betrof.

Het hof heeft blijkens zijn bewijsvoering onder meer vastgesteld dat de verdachte op 26 juli 2016 omstreeks 02.00 uur het appartementencomplex [A], gelegen aan het [a-straat] en de [b-straat] te [woonplaats], heeft betreden met een gestolen registratietag. Het hof heeft voorts overwogen dat de verdachte niets heeft verklaard over de door de raadsman naar voren gebrachte mogelijkheid dat iemand anders dan de verdachte de gestolen sleutel voorhanden heeft gehad en daarmee de deur heeft opengemaakt. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat de verdachte geen aannemelijke verklaring heeft gegeven met betrekking tot het voorhanden hebben van de registratietag en dat het hof daaraan de gevolgtrekking heeft verbonden dat de verdachte ook ‘ten tijde van’ het voorhanden krijgen van de registratietag wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Gelet hierop is de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd (vgl. HR 29 januari 2019, ECLI:NL:HR:2019:97).

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:723

Zaaknummer: 17/05853

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Herziening over niet-ontvankelijkverklaring in hoger beroep omdat het te laat is ingesteld.

Het hof heeft de aanvrager niet-ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep tegen het vonnis van de Rechtbank Gelderland, zittingsplaats Arnhem, van 24 december 2013.

De aanvraag zal niet tot herziening kunnen leiden, reeds omdat het arrest van het hof tot herziening waarvan de aanvraag strekt, niet is een uitspraak houdende een veroordeling in de zin van artikel 457 lid 1 Sv. De aanvraag kan daarom – gelet op artikel 465 lid 1 Sv – niet worden ontvangen (vgl. met betrekking tot de uitspraak inhoudende de niet-ontvankelijkverklaring in het hoger beroep onder meer HR 20 maart 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA0995).

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:809

Zaaknummer: 19/01399

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: M.J.N. Vermeij

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Dood door schuld in de zin van roekeloosheid (meermalen gepleegd) door op Vinkeveense Plassen – in het donker, met forse overschrijding van maximumsnelheid en onder invloed – met zijn speedboot sloep met vier opvarenden te overvaren.

Het eerste middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van roekeloosheid.

Voor zover het middel klaagt dat die motivering tekortschiet nu de door het hof vastgestelde omstandigheden niet toereikend zijn voor het oordeel dat de verdachte ‘roekeloos’ in de zin van artikel 307 Sr heeft gevaren, faalt het. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid dat het hof in het bijzonder acht heeft geslagen op het samenstel van gedragingen van de verdachte. Dat samenstel bestaat, kort gezegd, hieruit dat de verdachte als bestuurder van een grote en zware speedboot die geen verlichting voerde, in het donker terwijl de verdachte ermee rekening had behoren te houden dat het die avond op het water drukker zou zijn dan anders als gevolg van onder meer een aantal evenementen, in plané en met een mede daardoor beperkt gezichtsveld heeft gevaren in de richting van een doorgang tussen enkele recreatie-eilandjes, met een snelheid van ten minste 39 kilometer per uur – en daarmee met aanzienlijke overschrijding van de ter plaatse geldende maximumsnelheid van zes kilometer per uur –, dit terwijl de verdachte ongeveer drie keer de toegestane hoeveelheid alcohol had gedronken en hij weinig ervaring had met varen in het donker. Daarbij is de verdachte, met die hoge snelheid in die juist tot extra alertheid en voorzichtigheid nopen de doorgang, over de (verlichting voerende) sloep van de slachtoffers heen gevaren.

Aldus heeft het hof toereikend in zijn bewijsvoering tot uitdrukking gebracht dat zich hier een uitzonderlijk geval in de onder 2.4 bedoelde zin voordoet.

Het middel faalt.

Het middel namens de benadeelde partijen klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 15 september 2006,

ECLI:NL:HR:2006:AV2654, en mede op die grond heeft geoordeeld dat de benadeelde partijen gedeeltelijk niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard in hun vorderingen wat betreft de post 'gederfd levensonderhoud', zodat zij hun vorderingen in zoverre slechts bij de burgerlijke rechter kunnen aanbrengen.

De voorziene eenvoudige procedure biedt aan de benadeelde partij en de verdachte niet dezelfde processuele waarborgen als een gewone civielrechtelijke procedure, onder meer omdat in de context van de strafrechtelijke procedure ingevolge artikel 334 Sv slechts in beperkte mate plaats is voor bewijslevering. Dit bezwaar wordt echter in afdoende mate ondervangen door voornoemd artikel 361 lid 3 Sv, welke bepaling mede in het licht van artikel 6 lid 1 EVRM aldus moet worden uitgelegd dat zij de strafrechter tot niet-ontvankelijkverklaring verplicht indien hij niet verzekerd acht dat beide partijen in voldoende mate in de gelegenheid zijn geweest om naar voren te brengen hetgeen zij ter staving van de vordering, onderscheidenlijk tot verweer tegen de vordering kunnen aanvoeren en, voor zover nodig en mogelijk, daarvan bewijs te leveren (vgl. HR 15 september 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV2654).

De opvatting van het middel dat het zojuist genoemde arrest uit 2006 zijn betekenis heeft verloren doordat het criterium van artikel 361 lid 3 Sv is gewijzigd ten opzichte van het ten tijde van het wijzen van dat arrest geldende criterium, is onjuist, mede gelet op de nog steeds bestaande, hiervoor omschreven verplichting voor de strafrechter. In zoverre faalt het middel.

Het middel namens de benadeelde partijen klaagt voorts over het oordeel van het hof dat de door de benadeelde partij gevorderde legeskosten en notariskosten niet als kosten van lijkbezorging in de zin van artikel 6:108 lid 2 BW toewijsbaar zijn.

Het hof heeft vastgesteld dat de in het middel genoemde legeskosten en notariskosten strekten ter afwikkeling van de nalatenschap van de overledene. Het hof heeft daarop zijn oordeel gebaseerd dat die kosten niet als kosten van lijkbezorging in de zin van artikel 6:108 lid 2 BW toewijsbaar zijn. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat de legeskosten en de notariskosten niet in rechtstreeks verband staan met het begraven van de overledene.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:829

Zaaknummer: 17/06043

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen, R. Korver en E. Huls

Wetsartikelen: 307 Sr, 361 Sv en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte snorfiets bestuurd gedurende tijd dat hem bevoegdheid daartoe bij rechterlijke uitspraak was ontzegd?

Het middel klaagt dat uit de bewijsmiddelen niet zonder meer kan volgen dat de verdachte een motorrijtuig heeft bestuurd gedurende de tijd dat hem de bevoegdheid daartoe bij rechterlijke uitspraak was ontzegd.

Anders dan het hof heeft geoordeeld, kan uit de omstandigheid dat de verdachte bij het onherroepelijk vonnis van de politierechter van 3 oktober 2012 is veroordeeld tot een ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen voor de duur van twaalf maanden en de omstandigheid dat een kennisgeving ontzegging rijbevoegdheid op 4 december 2012 aan hem is uitgereikt niet zonder meer worden afgeleid dat het ten laste gelegde feit is begaan gedurende de periode dat hem de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen is ontzegd. Mede gelet op het bepaalde in artikel 180 WvW 1994, kan niet louter uit de kennisgeving en de betekening daarvan worden afgeleid van wanneer tot wanneer die ontzegging van kracht was. Dat volgt evenmin uit het door het hof als bewijsmiddel gebruikte proces-verbaal. De bewezenverklaring is daarom niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:813

Zaaknummer: 17/02319

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 9 WvW 1994

RECHTSPRAAK

Kon hof volstaan met constatering dat sprake is van overschrijding van redelijke termijn?

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat kan worden volstaan met de constatering dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de fase van zowel eerste aanleg als hoger beroep.

Het hof heeft geoordeeld dat aan de overschrijding van de redelijke termijn geen consequenties behoeven te worden verbonden. Hierbij heeft het hof kennelijk tot uitgangspunt genomen dat de periode voor de redelijke termijn in eerste aanleg en in hoger beroep telkens twee jaren bedraagt. In aanmerking genomen dat de verdachte – naar uit de aan de Hoge Raad gezonden stukken blijkt – zich voor deze zaak in voorlopige hechtenis bevindt, is dat uitgangspunt niet juist. Het middel klaagt daarover terecht.

Het middel klaagt voorts dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden.

Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 23 jaren en drie maanden beloopt en verworpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:83

Zaaknummer: 17/03206

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en I.N. Weski

Wetsartikelen: 6 EVRM